STAR WARS

ULTIMUL JEDI

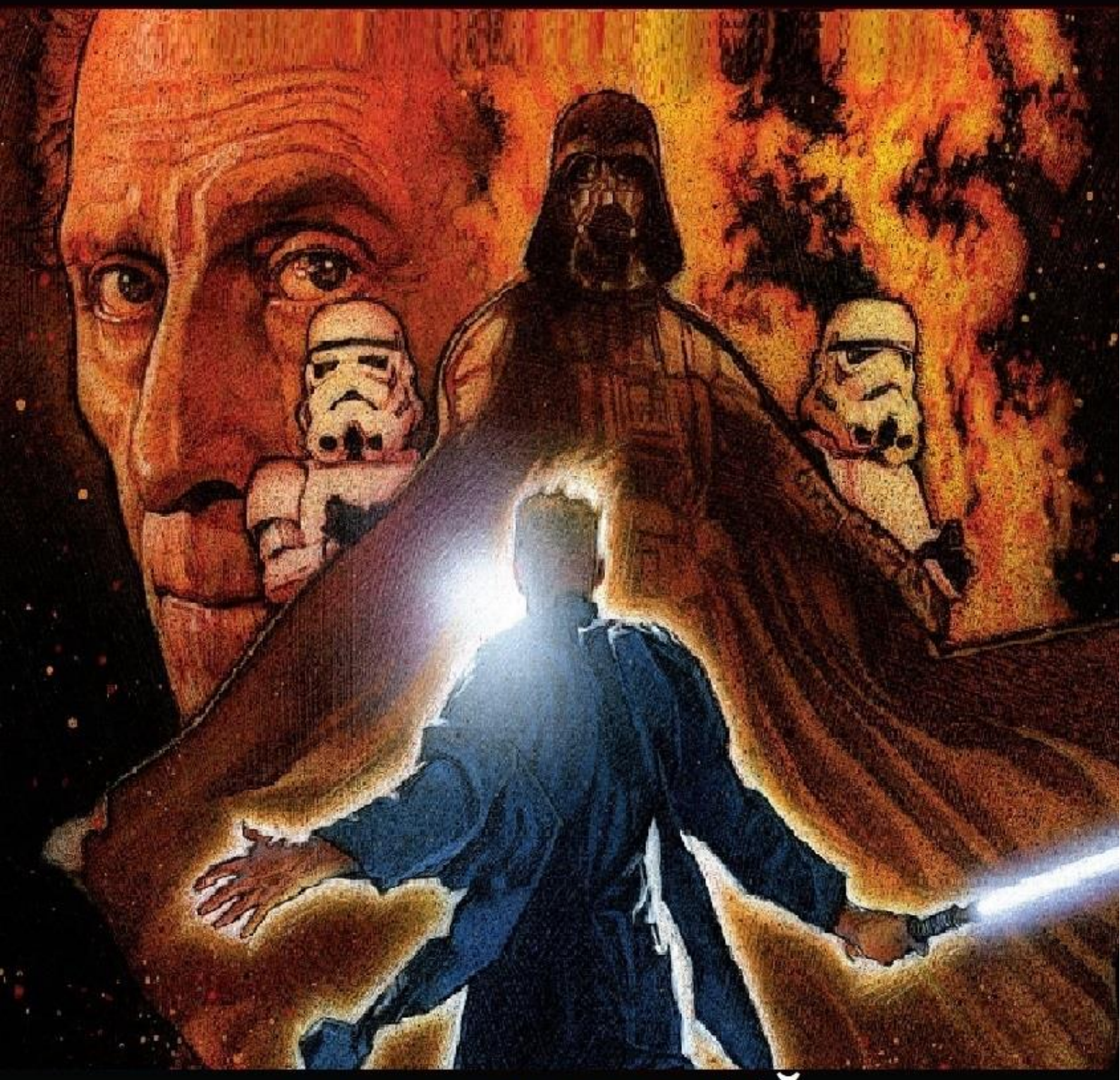

ARMA SECRETĂ

JUDE WATSON

JUDE WATSON

SERIA ULTIMUL JEDI
ARMA SECRETĂ

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Jude Watson
The Last of the Jedi: Secret Weapon
2007

Jude Watson

Este o cunoscută scriitoare specializată în epoca de început a seriei Star Wars.

Colaborarea cu Lucas-Books a început cu Star Wars Journal: Captive to Evil – Jurnalul Prințesei Leia Organa. De atunci, Watson a scris povestiri pentru seria de reviste Star Wars: Jedi Apprentice precum şi „Jurnalele" Reginei Amidala şi Darth Maul.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Întotdeauna îi auzea mai întâi respirația. Şuieratul fără trup al inspirației, ecoul de ieşire al expirației. Niciodată nu reuşea să nu-l sperie. Avea impulsul brusc de a fugi, de a găsi cea mai mică gaură din galaxie şi de a se ghemui în ea.

Nu e chiar un răspuns eroic, gândi Ferus, dar el nu era un erou. Acest fapt neplăcut îi devenea din ce în ce mai clar pe zi ce trecea.

Şi avea sentimentul că până şi cea mai mică gaură din galaxie avea să fie găsită de Darth Vader şi curățată cu obişnuita lui eficiență nemiloasă.

În schimb, Ferus Olin era aici – un fost Jedi, un fost luptător în rezistență, acum agent Imperial. Un agent dublu, bineînțeles, dar dacă ar fi ştiut cât de prins în capcană se va simți asumându-şi acest rol special, ar fi rămas pe Bellassa cea ocupată, cu trupele de şoc suflându-i în ceafă. Şi acum, iată-l aici, pe o navă Imperială, un prototip elegant şi puternic, scos de şantierele Sienar. Nici măcar nu ştia unde se ducea, pentru că nimeni nu se deranjase să-i spună. Nimeni nu avea suficientă încredere în el.

Uşa de la salon se deschise şuierând.

— Văd că stai ascuns, spuse Darth Vader.

Ferus îşi păstră fața neutră şi încercă să nu-şi lase nervii să zdruncine energia din încăpere.

— Mă bucur de călătorie.

Vader rămase în pragul uşii, umplând-o cu prezența lui, aspirând lumina artificială cu armura masivă de plastoid pe care o purta.

De când Ferus acceptase să lucreze pentru Imperiu, fusese o pacoste pentru Darth Vader. Asta era clar. O neplăcere măruntă, pentru că, dacă l-ar fi provocat cu adevărat, Ferus nu avea nicio îndoială că Lordul Vader l-ar fi zdrobit. Aşa că se obişnuise să pândească dincolo de raza lui vizuală, să se întâlnească ocazional cu el şi să se retragă întotdeauna. Era mai uşor să nu fie văzut.

Exista un singur cusur: Vader nu era de acord cu acest plan. În timpul acestei călătorii, Ferus observase că Vader îşi făcuse un scop din a vorbi cu el. Ba chiar iniția conversații. Era clar că aceste conversații erau menite să-l neliniştească. Împăratul îl forțase pe Vader să-l aducă cu el în această călătorie – Ferus habar n-avea de ce – şi Vader nu era mulțumit de asta. În loc să-l ignore pe Ferus, decisese să se joace cu el, aşa cum un felinx[1] dădea târcoale în jurul unui şoarece de câmp înainte de a-l devora dintr-o înghițitură.

---

[1] Felinx – specie de feline cu blană, asemănătoare pisicilor, ținute adesea ca animale de companie. De-a lungul anilor, s-a practicat foarte mult endogamia pe ele, ceea ce le-a făcut să aibă o masă cerebrală foarte mică. Uneori aveau nevoie de implanturi cu circuite de biostimulare pentru a nu se mai izbi de pereți sau pentru a nu-şi mai mesteca propria blană.

Expresia lui Vader nu putea fi văzută prin acea mască respiratorie. Dar Ferus îi simțea disprețul. Pulsul îi crescu. Se strădui să rămână calm. Simpla prezență a lui Vader era deja destul de rea; când îi simțea disprețul, asta inflama furia profundă şi amărăciunea pe care o simțea. Cu mai puțin de o săptămână în urmă, Ferus jucase şi pierduse. Fusese sigur că Vader plănuia o invazie a Samariei, unde Ferus luase contact cu rezistența. Vader îl păcălise. În schimb, invadase planeta vecină Rosha. Iar Ferus tocmai îl trimisese acolo pe prietenul său, Trever, în vârstă de treisprezece ani.

Vader avusese o plăcere deosebită să-i arate lui Ferus ruinele fumegânde ale capitalei Rosha. Ba chiar o survolaseră înainte de a părăsi sistemul. Pe HoloNet, Ferus văzuse carcasa distrusă a navei în care călătorise Trever. Fusese făcută bucăți. Nu ştia dacă băiatul era mort sau viu.

Şi ceilalți, prietenii lui... Reuşiseră să ajungă la baza secretă? Partenerul lui, Roan Lands, era încă acolo, sau se întorsese pe Bellassa? Ce făceau Astri şi Lune? Ferus o ajutase pe Astri Oddo să scape de pe Samaria împreună cu fiul ei de opt ani. Fostul ei soț, Bog Divinian, era hotărât să îi ia băiatul. Darth Vader şi Împăratul tocmai îl instalaseră pe Divinian ca domnitor peste Samaria şi Rosha. Nu avea cum să afle dacă prietenii lui erau în siguranță. Nu crezuse că va fi uşor să devină agent dublu.

Fusese pregătit pentru pericol şi pentru posibilitatea morții sale. Dar nu se pregătise pentru singurătate. Era prea implicat. Era prea periculos să-şi contacteze prietenii. Era nevoit să aştepte, sperând că lucrurile se vor îmbunătăți şi că va avea o oarecare libertate de a se îndepărta de prezența lui Vader.

Trecuse mult timp de când nu se mai simțise atât de singur. Înconjurat de Imperiali, lui Ferus îi lipsea mai mult ca oricând propria viață. Dar asta îi dădea ceva pentru care să lupte. Era vina lui pentru că se simțea atât de izolat. Făcuse atâtea greşeli. O luase la stânga când ar fi trebuit să o ia la dreapta, mersese înainte când ar fi trebuit să rămână nemişcat. Îl alungase pe Trever în loc să-l țină aproape. De câteva zile mesteca bucățile tari ale remuşcărilor sale. De nenumărate ori fusese cât pe ce să renunțe la ideea de agent dublu şi se întreba dacă nu cumva ar fi putut fugi de pe navă la următoarea oprire. Trebuia să se întoarcă pe Rosha. Trebuia să-l caute pe Trever.

Ferus ştia că Vader îi putea simți frica şi confuzia, aşa că încercă să respingă toate acele gânduri. Era obositor să facă asta în mod constant, dar trebuia să o facă.

Auzi un sunet înăbuşit care venea din casca lui Darth Vader. Ştia că Vader era conectat la sistemul de comunicații al navei. Fără îndoială că primea un mesaj. Fără vreun alt cuvânt, se întoarse şi ieşi. Pe lângă faptul că era un tip terifiant, Vader nu avea maniere. Ferus aşteptă o clipă, apoi îl urmă, rămânând bine în urmă. Vader se întoarse în cabina sa privată. Ferus țâşni la adăpost când Vader ieşi după numai câteva secunde şi se îndreptă spre un hol din apropierea punții, unde pilotul, un căpitan al marinei Imperiale, ieşi să vorbească cu el.

Nu erau prea multe lucruri de văzut. Părea o consultație obişnuită.

Ferus tocmai se întorcea să plece când ceva vibră în interiorul lui, ceva mic pe care îl observase inconştient, dar pe care nu-l analizase. Încă se perfecționa la această abilitate Jedi – să vadă cel mai mic detaliu dintr-o imagine şi ceea ce nu era în regulă.

Cilindrul cu codul Imperial al lui Darth Vader lipsea. De obicei îi atârna la centură. Ferus se întoarse repede la camera lui Vader. Accesă uşa, care nu avea cod de blocare pentru a o încuia. Probabil că Vader se aştepta să se întoarcă repede.

Cilindrul de cod era introdus în portul de date. Fără îndoială că Vader îl plasase acolo pentru a actualiza noile informații care circulau constant prin infosfera

Imperiului. Fiecare ofițer Imperial avea câte unul, iar autorizația se extindea conform gradului – cu cât erai mai mare în grad, cu atât era mai mare autorizația.

Ferus avea şi el un cilindru de cod. Practic, îi permitea să intre în bucătărie.

Dar Darth Vader trebuia să aibă cea mai mare autorizație dintre toți.

Posibilitățile vuiră prin mintea lui Ferus în decurs de o clipă. Dacă se descărcau informații noi, acestea încă nu aveau codul de confidențialitate al lui Vader.

Lucrurile pe care le putea afla cu ajutorul autorizației lui Vader...

Orice Jedi încă dispărut. Soarta lui Trever. Planurile de a zdrobi rezistența.

Poate chiar şi un indiciu despre adevărata identitate a lui Vader.

Ferus îşi flutură mâna peste senzor şi închise uşa camerei lui Darth Vader.

Capitolul 2

Focuri mici pâlpâiau pe toate străzile din Rosha. Imperiul tăiase cea mai mare parte a energiei electrice din oraş pentru a fi sigur că îi controlează infrastructura tehnologică. Luptele izbucniseră în bătălii intense care lăsau tot mai mulți Roshani morți sau fără adăpost. Oraşul fumegând îşi pierduse unele dintre cele mai frumoase clădiri, cartiere întregi fiind rase de Imperiu pentru a stârpi rebeliunea şi a speria populația. Oraşul fusese bombardat din aer.

Trever Flume merse prin fum şi umbre până ajunse sub cerul roşu sinistru. Gustul cărnii arse şi al cenuşii îi era familiar. Propria lui lume, Bellassa, fusese şi ea invadată cu brutalitate. În ultimele zile, avusese senzația că trăia în coşmarurile sale.

Îşi părăsise lumea natală ca pasager clandestin la bordul navei în care se salvase Ferus Olin. De atunci, rămăsese cu el. Mai puțin acum. Acum, Ferus era undeva în Imperiu. Începuse să fie agent dublu... dar îşi mai amintea de prietenii lui?

Trever se gândi la ceea ce se întâmplase pe Samaria. Un politician fusese întemnițat şi ucis. Iar liderul unei celule de rezistență fusese arestat. Ferus cunoscuse amândouă victimele. Oare îi trădase? Trever ura aceste suspiciuni. Crezuse că Ferus era un erou. Îl venerase ca un copil prost şi naiv. Când, de fapt, fusese pe cont propriu suficient de mult timp ca să ştie că nu mai era loc pentru eroi în galaxia asta. Doar pentru ființe care încercau să se descurce sub cizma Imperială.

Se părea că Ferus îşi găsise o slujbă confortabilă, călătorind cu navele Imperiale şi făcând cunoştință cu ofițeri şi politicieni. Poate că asta îl afectase. Poate că îşi dorea o viață mai uşoară. Fusese pe fugă, căutând materiale şi sprijin şi o cale de a scăpa. Acum stătea liniştit.

Oare Ferus îl credea mort? Nu exista nicio îndoială că văzuse nava arzând; fusese transmisă pe HoloNet. Nu exista nicio modalitate de a-i transmite că era în siguranță.

I-ar fi păsat? Sau era unul dintre ei acum?

Trever putea vedea că Flame, noua sa companioană, avea îndoieli cu privire la adevăratele simpatii ale lui Ferus. Se temea de el. Îndoielile ei alimentaseră întrebările din mintea lui Trever. Flame luase toată averea considerabilă pe care o acumulase ca lider de afaceri pe lumea ei natală, Acherin, şi înființase un fond pentru a ajuta mişcările de rezistență din întreaga galaxie. Îşi numise mişcarea *Moonstrike*.

Acum apăru din întuneric, cu o puşcă blaster în mână. O coborî când îl recunoscu pe Trever. Cu o mişcare a capului, îi indică drumul. El o urmă. O cunoştea doar de puțin timp, dar ar fi urmat-o oriunde. Instinctele lui Flame erau incredibile, sincronizarea ei perfectă şi curajul ei remarcabil. O văzuse pilotând un speeder sub tirul Imperialilor şi sărind în mijlocul focurilor de blaster, trăgându-l după ea, protejându-l, îndemnându-l să fugă atunci când nu credea că va reuşi.

Fără ea, ar fi fost mort. O altă victimă a Imperiului.

În timp ce se strecura prin crăpătura unei clădiri parțial demolate, Trever o urmă. Înăuntru, clădirea era deschisă spre cer, dar cei patru pereți îi ofereau protecție. O rampă îşi pierduse cea mai mare parte a suprafeței, dar încă mai ducea până la etajul doi. Ferestrele distruse se aliniau pe peretele din spate. Privirea lui Trever trecu

peste spațiu cu un ochi cunoscător. Ca hoț de stradă pe Bellassa, învățase să planifice întotdeauna mai mult de o ieşire în caz de probleme.

Un mic grup stătea deja în aşteptare. Ataşate la spate sau la curelele lor se aflau o varietate de arme. Înainte de invadarea Imperiului, Rosha fusese o planetă paşnică, dar acum cetățenii luau arme de oriunde le găseau. Hainele lor erau pătate de fum şi murdărie. Unii aveau bandaje înfăşurate în jurul câte unui braț sau al frunții.

Aici erau începuturile rezistenței Roshane.

Flame îi făcu semn lui Trever să se aşeze lângă ea în cercul restrâns.

— Fără nume, spuse un Roshan înalt. Cele patru antene delicate ale sale erau strâns încolăcite, un semnal de anxietate pentru el. O să stabilim un sistem de nume de cod după această întâlnire. Suntem cu toții aici pentru acelaşi motiv. O indică pe Flame. Vizitatoarea noastră ne-a asigurat că putem conta pe ajutorul organizației sale.

— Trebuie să înființezi un cont în care să pot transfera credite, spuse Flame.

— Avem nevoie de arme şi de un sistem de comunicații securizat, spuse un alt Roshan.

— Şi de vehicule, interveni altcineva.

— Cel mai important lucru de care aveți nevoie sunt informațiile, le spuse Flame. Trebuie să găsiți persoanele potrivite din interior pe care să le mituiți. Dacă ştiți ce va face Imperiul înainte să o facă, puteți planifica lovituri şi rute de scăpare.

Trever îşi simți mintea în derivă. Acum ştia elementele de bază. Învățase destule despre cum să înființeze o rezistență. Admira felul cum Flame stătea deoparte şi nu domina discuția. Aştepta până când unul dintre Roshani punea o întrebare şi apoi punea o mulțime de întrebări. Mintea lui Trever se duse din nou la Ferus. În loc să călătorească cu Ferus, el se afla aici, cu cineva pe care abia îl cunoştea, semănând grupuri de rezistență din planetă în planetă. Poate că avea mai mult sens decât crezuse. Salvarea Jedilor nu era lupta lui. Dar înființarea de grupuri de rezistență în toată galaxia era mult mai potrivită pentru el. Poate că soarta intervenise şi îi dăduse un imbold în direcția bună.

Dintr-o dată, tatăl său îi apăru în minte. Încerca să nu se gândească la părinții lui. Trever îşi înfruntase durerea cu mult timp în urmă. Petrecuse luni întregi într-o ceață de agonie şi furie, până când îşi dăduse seama că nu putea funcționa dacă avea să continue să-şi amintească lucruri. Îndepărtă amintirea din memorie. Îşi lăsase viața în urmă şi devenise un hoț de stradă.

Până când ajunsese la bordul navei lui Ferus şi se trezise renăscut. Ce era el acum? Trever, luptător al rezistenței? Trever, salvatorul Jedilor? Niciuna dintre ele nu se potrivea. *Prieteni vechi în inima ta, prieteni noi lângă umărul tău.* Asta era? Oricare ar fi fost zicala, tatăl său îi atrăsese mereu atenția că trebuia să-şi onoreze angajamentele. Trever trebuia să recunoască acum că şi-ar fi dorit să fi fost ceva mai atent la aceste lecții de viață. Ei bine, sigur, la vremea respectivă crezuse că era o grămadă de bla-bla-bla, dar acum conştiința îl înțepa ori de câte ori se gândea la furtul navei din baza secretă. Ferus fusese furios.

Roshanul înalt se încordă brusc. Apoi ridică o mână pentru tăcere.

— Mi se pare că aud...

Restul frazei sale rămase neauzit când o explozie smulse întregul perete din spate al clădirii. Trever o simți printr-o undă de aer care îl lovi ca un pumn, ridicându-l prin aer şi trântindu-l pe pământul dur. O bucată de piatră îl lovi în umăr. Se încolăci într-o minge în timp ce resturile plouau. Înainte să poată măcar să-şi formeze un gând

coerent, simți mâna lui Flame pe brațul lui, care deja începea să-l doară. Aerul era plin de praf şi de particule care îl sufocau şi abia dacă mai putea vedea, dar ea îl trăgea înainte, amândoi pe burtă, progresând pe coate şi genunchi în timp ce tuşeau şi înjurau, cu lacrimi care le curgeau pe față din cauza fumului.

Ieşirile pe care le observase cu atâta atenție dispăruseră acum, transformate în găuri mari şi fumegânde în structură. Apoi, când credea că lucrurile nu puteau fi mai rele, trupele de şoc se revărsară prin deschideri. Focurile de armă străbătură spațiul. Auzi pe cineva strigând. Nu putea vedea nimic. Nu ştia cum se descurcau ceilalți. O auzi doar pe Flame şoptind *grăbeşte-te* în urechea lui.

Ea îşi trase mânecile tunicii peste mâini – de ce? O clipă mai târziu primi răspunsul. Gura de aerisire din podea era fierbinte, dar ea îşi strecură mâinile prin durotelul fumegând. De îndată ce îşi dădu seama ce făcea, îşi înfăşură mantia în jurul degetelor pentru a o ajuta. Ridicară aerisirea grea, lăsând-o să cadă cu un zgomot surd care fu acoperit de strigăte şi focuri de blaster. Sistemul de ventilație era jos, sub podea. Se uitase după toate ieşirile, mai puțin aceasta. Dar Flame o făcuse. Flame o verificase.

Îl împinse înăuntru, apoi se strecură după el. Întinse mâna şi, cu un efort uriaş, puse gura de aerisire la loc. Nu mai era niciun loc unde să se ducă. Țeava în care se târâseră se îngusta pe măsură ce se strecura sub podea. Se ghemuiră în spațiul minuscul şi se înghesuiră împreună. Flame îşi băgă mâna în tunică şi scoase două respiratoare portabile, întinzându-i unul. I-ar fi ajutat să nu tuşească din cauza fumului şi să nu se dea de gol.

Direct sub podea, puteau auzi fiecare cuvânt. Zdrăngănitul cizmelor soldaților. Pocnetul comunicațiilor. O ultimă rafală de focuri de blaster şi zgomotul surd al căderii unui lucru. Al căderii cuiva.

— Mort.

Era vocea electronică a unui soldat din trupele de şoc.

— Ridicați-l pe acela.

Urmă un strigăt şi o încăierare.

— Unde s-au dus ceilalți?

Linişte.

— Unde?

Un alt strigăt înăbuşit.

— Omoară-l.

Trever îşi puse mâinile la urechi ca un copil, un biet copil speriat. Chiar aşa se simțea. Nu voia să audă. Nu voia să ştie.

* * *

Timpul trecu. Era întuneric acum. Zgomotele se opriseră de ceva timp. Flame îi mângâie uşor genunchiul.

— E timpul.

Desprinse ventilația de deasupra lor, apoi ieşi afară şi îi întinse mâna.

— E liber.

Muşchii lui erau înțepeniți, iar picioarele abia îi funcționau în timp ce ea îl trăgea în sus şi afară. Se prăbuşi pe podea, apoi îşi frecă picioarele şi brațele, încercând să restabilească circulația.

În jurul lor se înălțau ruinele, ziduri de piatră distruse pe metri întregi, pietre sfărâmate, pământ, podeaua de gresie acum plină de urme şi pătată. Trever îşi întoarse privirea de la petele proaspete. Auzul bătăliei îi fusese de ajuns. Nu voia să continue să se gândească la detalii.

— Unii dintre ei au scăpat, spuse Flame. Dar nu cred că este sigur să luăm din nou legătura cu rezistența, nu pentru o vreme. A existat un informator. Cineva care nu a ajuns la întâlnire în ultimul moment, pun pariu, sau cineva care a scăpat.

— Cine?

Ea ridică din umeri în timp ce-şi aduna părul des de pe gât.

— E problema lor.

— Suntem aici pentru a-i ajuta.

Ochii ei verzi precum cristalul îl străpunseră.

— Trev, trebuie să înveți ceva. Trebuie să-ți alegi bătăliile. Eu am una mai mare de luptat. O să mă întorc când Roshanii vor fi mai organizați. Am alte locuri unde să merg.

Băiatul îşi trecu mâinile prin păr. Când le coborî, erau pline de un praf cenuşiu.

— Unde?

— Pe Bellassa, pentru început. Este lumea ta natală, aşa că mă poți ajuta. Îi cunoşti pe *Cei Unsprezece*.

— Ei bine, cel puțin nouă dintre ei, încercă Trever să glumească.

Flame ignoră gluma. Dacă avea un defect, acesta era lipsa totală de umor.

— Succesele Bellassei în formarea şi menținerea unei rezistențe încep să fie cunoscute, continuă Flame. Am nevoie ca Bellassanii să fie ancora pentru noua rețea – o sursă de inspirație pentru galaxie. Ce părere ai?

Acasă. Cuvântul se înălța în el, şi avea greutate şi formă. Îl umplea cu speranță.

— Da, spuse Trever. Dar cu o singură condiție.

Ea se încruntă.

— Eu nu accept condiții.

— Trebuie să merg mai întâi în mica mea excursie privată. Nu te pot lua cu mine.

Ea ridică o sprânceană la el.

— Dar am nevoie de ajutor pentru un lucru.

— Ce anume? întrebă ea precaută.

— Trebuie să fur o navă.

Pentru o clipă, păru supărată. Nu era genul care să accepte uşor ca cineva să o lase baltă. Dar apoi ridică din umeri.

— Să-ți spun ceva, spuse ea. Să furi una ar fi un risc prea mare. Sunt o mulțime de Roshani disperați care au nevoie de credite. Vom cumpăra una.

— Hei, m-aş putea obişnui cu asta, spuse Trever, dându-şi seama că nu strică să ai un prieten cu bani.

Capitolul 3

Nu era că nu-i plăceau copiii, reflectă Clive Flax. Doar că nu-i remarcase niciodată. Erau un fundal în oraşele pe care le vizitase, înregistrându-i doar ca pe o urmă de mişcare într-un parc sau ca o scurgere iritantă de suc pe pantaloni dacă făcea greşeala de a sta lângă vreunul într-un restaurant. Nu era ca şi cum ar fi vrut vreodată să interacționeze cu unul.

Acum, iată-l aici, blocat pe un asteroid în continuă deplasare, în mijlocul unei furtuni atmosferice care transforma cerul din gri în violet şi apoi în albastru marin, şi era prins cu o grămadă de colegi pe care nu-i cunoştea prea bine. Şi cu un copil.

Lune Oddo avea opt ani. La început, Clive îl lăsase în grija celorlalți. Dar îl privea pe puşti de mai bine de o săptămână şi trebuia să recunoască faptul că era distractiv. Avea păreri, întrebări şi o anumită privire în ochi, o linişte pe care Clive o asocia cu amicul său Ferus – era oare o chestie de-a Forței? Aveai senzația că te putea pedepsi cu propriile tale cuvinte, aşa că te gândeai de două ori înainte să spui că poți face ceva ce nu poți, sau să te lăuzi cu ceva ce nu ai făcut cu adevărat.

Nu că el ar fi făcut asta... Prea mult... Ei bine, oricare ar fi fost acea calitate, putea să nelinişteascâ pe cineva. Îl acceptase pe Ferus pentru că îi salvase viața de mai multe ori. În plus, îl plăcea. În ciuda întregii legende Jedi, Ferus uneori nu avea habar de nimic, şi nu se temea să recunoască asta. Dar acest Lune... era greu să îşi amintească faptul că era doar un copil.

Imaginează-ți, gândi Clive, *un Templu întreg plin de astfel de copii!* Fusese norocos că nu îl întâlnise pe Ferus decât după ce îi părăsise pe Jedi. Toată acea corectitudine morală l-ar fi făcut să intre direct la cea mai apropiată cantină ca să bea şi să uite.

Acum îl privea pe băiat în timp ce învârtea o minge laser prin peisajul arid. Ar fi fost o scenă care ar fi arătat normal, dacă puştiul n-ar fi făcut-o doar cu mintea.

Garen Muln, care era slab ca un pisoi şi nu putea face mare lucru, lucrase cu el. Garen fusese un mare Maestru Jedi înainte ca galaxia să fie lovită de Imperiu. Acum era mai mult o umbră decât un om.

Clive se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe coate. Lucrase de dinainte de răsărit... nu că ar fi existat zori pe această stâncă nenorocită. Era frânt. Era timpul să tragă un somn înainte să sosească ceilalți pentru pauza de masă pe care o luau întotdeauna pe vremea asta. Începu să închidă ochii, dar vederea lui Astri Oddo ieşind dintr-una dintre structurile prefabricate din plastoid îl opri. Îşi ținu pleoapele pe jumătate închise, prefăcându-se că trage un pui de somn în timp ce o privea cum îşi scutura pe spate părul negru şi elastic, care nu putea niciodată să rămână prins într-o şapcă sau sub o bentiță. Apoi se întinse lung, cu mâinile în aer şi pe vârfuri. Lucrase din greu la sistemul informatic de aici, de la bază. Lucrurile se prăbuşiseră odată cu plecarea lui Ferus, iar acum îşi dădeau cu toții concursul, lucrând la sarcini care nu păreau să se termine vreodată, muncind până când căzdeau pe saltelele de dormit şi se prăbuşeau într-un somn neliniştit.

Astri era o enigmă. Fugind de un fost soț idiot, zâmbind uşor şi fiind gata să dea

o mână de ajutor... dar cu ceva întunecat şi trist în interior. Clive nu o putea fermeca, ceea ce îl enerva. După câteva încercări, începuse doar să o privească.

Astri îl privi pe Lune pentru o clipă, zâmbind, apoi se aplecă şi luă o piatră mică. Dintr-o dată, cu o precizie surprinzătoare, o trimise prin aer spre Clive fără să se uite la el. El ridică un picior exact la timp pentru a o devia înainte să-l lovească.

— Hei! strigă el.

Ea zâmbi, băgându-şi mâinile în buzunarele salopetei murdare.

— Nu te mai preface că dormi. N-o să te deranjez.

— Cum numeşti tu faptul că ai aruncat o piatră spre capul meu?

Ea veni şi se aşeză lângă el pe pământul dur.

— Îți spuneam *Salut*.

El mârâi.

— Şi dacă aş fi țintit spre capul tău, te-aş fi lovit în cap.

El se ridică în şezut. Împreună, îl priviră pe Lune pentru o clipă.

— Suntem pe asteroidul ăsta de prea mult timp, spuse Clive. Începe să ne afecteze pe toți.

— Nu şi pe mine, spuse Astri, strângându-şi genunchii sub bărbie. Eu nu mă grăbesc. Mă simt în siguranță aici.

Ştia că ea spunea adevărul. Lune era în siguranță aici.

— În siguranță nu este chiar îndeajuns. Nu e un mod de a creşte pentru un băiat, spuse Clive. Să stea cu o gaşcă de străini.

— Nu e aşa de rău, spuse Astri, dar se încruntă.

— Nu e nici foarte bine, observă Clive. Ştii, galaxia este un loc mare. Sunt o mulțime de locuri în care să te ascunzi...

— Tu ar trebui să ştii aşa ceva.

Înainte ca el să poată răspunde, Oryon apăru brusc în spatele lor. În ciuda faptului că era un Bothan mare, avea un mers iritant de tăcut. Clive îşi închipuia că îi fusese de folos în meseria de spion.

— Sunt de acord. Oryon părea foarte serios. Pe asteroid, îşi lăsase barba şi părul încâlcit să crească nestingherite. M-am gândit la Lune, îi spuse el lui Astri. În acest moment, Coruscantul ar putea fi o opțiune mai bună pentru tine.

— Eşti nebun? întrebă Astri. Să mă duc în sediul Imperiului?

— Au probleme cu monitorizarea nivelurilor, spuse Oryon. Le este imposibil să ia măsuri drastice, definitive. Iar Dexter Jettster este bine asigurat. Sunt sigur că ți-ar oferi ajutor. Ți-ar putea găsi un loc unde să te duci. Să-ți facă rost de o nouă identitate.

— Asta, dacă vom reuşi vreodată să plecăm de aici, îi reaminti Clive Bothanului. Apoi se întoarse spre Astri cu o jumătate de înclinare şi spuse: Dacă, din întâmplare, Ferus şi Trever îşi amintesc vreodată că suntem încă în viață, aş fi bucuros să vă escortez pe tine şi pe Lune până pe Coruscant.

Astri se încruntă.

— Nu am nevoie de o escortă. Ştiu cum să ajung pe Coruscant.

— N-ar trebui să refuzi atât de repede ajutorul în zilele astea, o sfătui Oryon. Cu toții avem nevoie de el.

Dintr-o dată, Astri se uită la centura ei utilitară, unde clipea un senzor.

— Spațiul nostru a fost invadat, murmură ea.

— În sfârşit, cineva şi-a amintit că suntem aici, spuse Clive.

Ea începu să bage nişte numere în datapadul ei.

— Am conectat sistemul de securitate la o telecomandă, astfel încât… Își ridică privirea, cu fața albă. Lune! Vino aici, acum! Se întoarse spre ceilalți. Este o navă Imperială.

Oryon vorbi imediat în comunicatorul de la încheietura mâinii.

— Cod roşu de alertă, pregătiți armele şi prima linie de apărare.

Solace apăru din adăpost, cu un blaster în mână.

— Ce este?

— O navă Imperială, spuse Oryon.

Nimeni nu avea nevoie să primească vreun ordin. În câteva clipe, Astri îl duse pe Lune la ascunzătoarea sa. Solace şi Oryon se poziționară în spatele a doi bolovani mari, în apropierea singurei zone plate din apropierea taberei, locul unde ar fi aterizat orice navă, fără îndoială. Clive, Astri, Roan Lands şi Dona se împărțiră în echipe şi îi flancară. Toma şi Raina rămaseră ca ultimă linie de apărare în interiorul primului adăpost. Toată lumea era înarmată cu puşti blaster, încărcături alfa şi grenade.

Solace vorbi încet în comunicatorul ei.

— Toată lumea e pe poziții?

Toți îi dădură un răspuns afirmativ rapid.

Clive îşi ridică privirea. În câteva clipe, văzu dunga argintie pe fondul purpuriu închis al atmosferei. Nava se clătina nebuneşte. Ştiau cu toții cât de turbulentă era atmosfera interioară.

Nava se redresă apoi singură. Era într-adevăr o navă Imperială, un Sienar modificat. Clive îşi ținea degetul pe trăgaciul blasterului. Dacă erau norocoşi, Imperialii nu aveau să vină să lupte. Grupul de aici se străduise să creeze impresia unei baze abandonate. Ideea era să-i atragă pe Imperiali înăuntru şi apoi să-i atace.

— Nu trageți.

Vocea lui Solace suna blândă din difuzor.

Nava execută o aterizare şovăielnică. Pentru o clipă nu se întâmplă nimic. Clive nu putu vedea prin cupolă în cabina de pilotaj. Rampa alunecă în jos. Degetul îi era încordat, dar nu îl mişcă. Apoi, o machetă în miniatură a unei nave droid de luptă *Vulture* țâşni afară, făcu o piruetă leneşă şi ateriză uşor pe pământ.

— Ar putea fi un truc, murmură Oryon.

O siluetă firavă, cu părul albastru, îşi scoase capul din spatele cochiliei navei.

— Nu trageți! spuse Trever. Am adus cadouri!

Clive sări peste stâncă. Abia aştepta să îşi înfăşoare mâinile în jurul gâtului sfrijit al puştiului. Trever făcu ochii mari şi o luă la fugă. Clive îl urmări în jurul navei, dar puştiul era mai rapid decât un dinko.

— Hei! M-am întors! strigă Trever.

— Ca să te pot omorî, îi răspunse Clive cu aceeaşi monedă…

Dintr-o dată, Solace făcu unul dintre acele salturi cu ajutorul Forței şi ateriză între ei, apoi ridică o mână.

— Opriți-vă.

Clive se opri. Învățase să aibă un respect sănătos pentru oricine poseda o sabie de lumină, chiar şi dacă nu era scoasă de la centură. Văzuse cât de repede puteau apărea la nevoie.

— Of. Mulțumesc, Solace, spuse Trever.

Ea se întoarse spre el cu atâta vehemență încât Trever se dădu înapoi cu un pas. O Solace înflăcărată era o privelişte înfricoşătoare. Micul marcaj facial albastru de

deasupra sprâncenei i se adânci, iar ochii albaştri palizi străluciră pe fața ei sfrijită.

— Te-ai furişat. Ai furat nava. Ai mers împotriva grupului.

Tonul lui Solace era furios.

— Dar am încercat să-l salvez pe Ferus!

— Cu toții am vrut să-l salvăm pe Ferus, spuse Solace. Nu tu trebuia să iei această decizie.

Ceilalți se adunaseră, formând cu toții un cerc în jurul lui Trever.

— M-am întors, spuse el cu o voce slabă. Şi uitați-vă la navă! Flame a cumpărat-o şi m-a lăsat să o iau, îți vine să crezi? E o navă bună, foarte rapidă, se manevrează ca un vis…

— Nu eşti un vânzător de nave de ocazie, îi spuse Oryon. Ți-ai promis sprijinul pentru acest grup. Asta înseamnă că trebuie să respecți regulile.

— Urăsc regulile, spuse Trever.

Raina îşi încrucişă brațele.

— Ne-ai pus în pericol.

— Ne-ai lăsat aici fără mijloc de transport, spuse Toma.

— Ştiu toate astea, spuse Trever. Şi îmi pare rău că am făcut-o, credeți-mă. Mai ales că lucrurile… ei bine, nu au mers chiar aşa cum am crezut că vor merge.

Dona ridică o mână mare înainte să mai poată vorbi cineva.

— Ce-ar fi să ne calmăm cu toții şi să-l lăsăm pe băiat să vorbească. Se pare că are o poveste de spus.

Clive se dădu înapoi. Oricum, nu voise cu adevărat să-l ucidă pe Trever. Ci doar să-l sperie. Sau să-l cotonogească.

Trever stătea acum neliniştit pe un scaun în interiorul adăpostului. Nu îi era uşor să se confrunte cu atâtea fețe dezaprobatoare. Ca fost hoț de stradă, era obişnuit să plece atunci când lucrurile deveneau ostile. Nu era chiar o zi de plimbare prin parcul spațial când trebuia să rămâi şi să o încasezi.

— Lucrurile au mers bine la început, spuse el. Adică, am prăbuşit nava când am aterizat pe Samaria, dar cel puțin eram aproape de coordonatele corecte. Şi era o găleată veche şi ruginită. Se uită la ei cu nelinişte. Oricum, acolo m-am întâlnit cu Flame. Bineînțeles că era urmărită de trupele de şoc, dar am reuşit să scăpăm de ei. A fost ceva galactic; eu eram pe o formațiune de cristal, iar ea a zburat pe dedesubt…

Roan îşi lăsă capul în mâini, iar Oryon gemu.

— Trebuia să te strecori fără să atragi atenția, spuse Raina.

— Da, ştiu. Oricum, apoi am contactat rezistența, iar eu m-am întâlnit cu Ferus. Nu s-a bucurat prea tare când m-a văzut, dar a fost de acord să ducă mesajul lui Flame despre *Moonstrike* la rezistență.

Solace se aplecă în față.

— Ce părere avea despre *Moonstrike*?

— Ei bine, i s-a părut o idee destul de bună, spuse Trever. Dar nu a vrut să se implice. Credea că asta i-ar fi expus pe Jedi.

Solace aprobă din cap.

— Este exact ceea ce cred şi eu.

Trever se simți enervat.

— Da, am înțeles că este în manualul Jedi, spuse el. Dar ar trebui să o vezi pe Flame. E uimitoare ca o plină lună.

— Ce s-a întâmplat apoi? întrebă Roan. Unde este Ferus?

— Nu sunt sigur, spuse Trever. Ne-a trimis pe mine şi pe Flame pe Rosha pentru a le escorta delegația. Nava noastră a fost atacată imediat ce am intrat în spațiul Roshan. Toți ceilalți au murit. Ultima dată când l-am văzut pe Ferus a fost pe HoloNet. Stând alături de Darth Vader.

— Deci încă este un agent dublu, spuse Oryon.

— Cred că da, răspunse Trever.

Solace îi aruncă o privire tăioasă.

— Oricum, trebuie să mă întorc la Flame. I-am promis că îi voi returna nava. Mergem pe Bellassa.

— *Mergeți*? întrebă Solace.

— Pe Bellassa? întrebă Roan.

— Vrea să vorbească cu *Cei Unsprezece* despre alăturarea la *Moonstrike*. E gata să le finanțeze atacurile împotriva Imperiului, dacă sunt interesați. Hei, Roan, tu eşti unul dintre *Cei Unsprezece* – ce părere ai?

— Merită să ne gândim, spuse Roan. Eu sunt gata să mă întorc. Dona?

— Sunt mai mult decât pregătit, spuse Clive. Eu mă îndrept spre Coruscant.

Se uită apoi la Astri. Ea îşi muşcă buza, încercând să se decidă.

— Lune şi cu mine vom veni şi noi, spuse ea în cele din urmă.

— Eu voi rămâne aici pentru moment, spuse Oryon. Toma şi Raina încă mai au nevoie de ajutor.

— Eu mă întorc pe Coruscant, spuse Solace. Toată lumea se uită la ea. Niciodată nu am fost de acord cu ideea unei baze, spuse ea. Nu i-am promis lui Ferus că voi rămâne. Angajamentul îmi provoacă mâncărimi.

Clive sări în sus.

— Ei bine, dacă mergem, trebuie să aranjăm treburile.

Ceilalți ieşiră să îşi adune lucrurile. Solace rămase pe loc. Ochii ei erau ațintiți asupra lui Trever, iar el se mişcă inconfortabil.

— Ce anume nu spui? întrebă ea.

— După ce am părăsit Samaria, Darth Vader a făcut un raid în celula de rezistență, spuse el. Liderul a fost arestat. Nu numai atât, conducătorul Samariei a fost arestat şi ucis. Iar când am intrat în spațiul Roshanului, parcă ne aşteptau…

— Ce vrei să spui, Trever? întrebă Solace încet.

— Şi dacă Ferus este unul dintre ei acum? izbucni Trever. Dacă ne-a trădat? Îşi privi mâinile împreunate. Urăsc să spun asta. Urăsc chiar şi să mă gândesc la asta. Dar toate aceste coincidențe… Ştiu că o să spui că e imposibil.

— Nimic nu este imposibil, spuse Solace în stilul ei obişnuit. Ferus se luptă cu conexiunea sa cu Forța. Asta îl face vulnerabil. Dar…

Trever aşteptă, nerăbdător. Solace era bruscă şi irascibilă. Nu era sigur cât de mult o plăcea, dar ştia că depindea de ea. Îi prețuia părerea. Ea nu ținea cont de prejudecăți sau de emoții.

— Am încredere în el, spuse ea.

Uşurarea care îl umplu nu fu suficientă pentru a-i linişti îndoielile. Dar se simți mai bine, totuşi.

Se duse în secțiunea de bucătărie pentru a lua ceva de mâncare. Abia după ce mâncă pe săturate şi se întoarse, văzu că ea încă era în aceeaşi poziție. Încă se gândea.

Capitolul 4

Ferus simțea cum îi țâşneşte transpirația pe gât în timp ce stătea la consola lui Darth Vader. Actualizarea unui cilindru de cod nu dura decât câteva secunde, aşa că s-ar fi putut întoarce oricând după al lui.

Ferus nu putea să încarce informații pe propriul datapad şi să le decripteze mai târziu. Dacă ar fi făcut-o, fişierele ar fi fost complet transformate în gunoi. Putea doar să răsfoiască fişierele care fuseseră descărcate în recenta actualizare. Cel mai probabil, unele dintre ele ar fi avut nevoie de parole pentru a citi efectiv conținutul. Trebuia să vadă ce putea să culeagă şi apoi să le memoreze.

Scoase cilindrul cu coduri din port şi se aşeză lângă uşă. De aici avea să poată auzi paşii lui Vader. Setă cilindrul în modul holo şi răsfoi fişierele de date, concentrându-se pe cele cu autorizația lui Vader. Ca Jedi, fusese antrenat în reținerea informațiilor, dar acum era ruginit. Încercă să facă fluxul de informații o componentă distinctă în creierul său şi nu un amestec. Dar Imperializarea era imensă. Planete de pus la punct, conducători de intimidat, alianțe de zdrobit, un nou acord cu *Sienar Systems*... dar nimic util. Nicio informație pe care să o poată folosi.

Informațiile despre Rosha nu necesitau cod de confidențialitate. Le răsfoi. O listă de urmărire, un raid care îl capturase pe liderul rezistenței, savanți care urmau să fie supravegheați, o contabilizare a averii guvernului. Chestii standard. Nimic despre Trever.

Dar aici... Ferus trecu la dosarele aflate deja pe cilindru. Dosarele private ale lui Vader. Se aflau sub o cheie de securitate. Nici măcar nu aveau titluri. Astea erau cele pe care trebuia să le vadă.

Ferus era un expert în descifrarea codurilor. Se aşteptase ca acest cod să fie dur, dar era mai dur decât orice văzuse până atunci. Tocmai când credea că îl rezolvase, îşi dădea seama că rămăsese cu o aiureală. Nu putea risca timpul necesar pentru a-l descifra. Frustrat, bătu cu pumnul în brațul scaunului. Timpul se scurgea.

Disperat, mai încercă o ultimă tură prin fişierele codificate. Fusese cât pe ce să îl rateze. Ar fi fost uşor să o facă. Un titlu al unui fişier era necodificat, deşi fişierul în sine era ascuns în spatele unor paravane de coduri.

APUSUL.

Împreună cu titlul era o scurtă descriere. OSL. Ferus ştia, din scurta sa perioadă de timp petrecută în Imperiu, că asta însemna *Operațiune pe Scară Largă.* Ordinul 66 fusese o OSL. Subtitlul era *Planificare/Implementare/Contacte.*

Apoi auzi sunetul care îl înfricoşa întotdeauna. Dar de data asta îi opri inima.

Respirația.

Era aproape. Prea aproape. Vader era chiar în fața uşii. Stăpânirea lui Ferus asupra Forței creştea din ce în ce mai mult, dar nu-i plăcea să fie nevoit să se bazeze pe ea. Acum nu avea de ales. Trimise cilindrul de cod prin aer în timp ce se arunca pe un scaun. Folosindu-se de Forță, cilindrul navigă prin cameră şi alunecă în port chiar în momentul în care uşa se deschise şuierând şi intră Darth Vader.

— Cărui fapt datorez această intruziune? întrebă el.

— Uşa era deschisă, aşa că m-am autoinvitat, spuse Ferus, tolănit în scaun. Încep să mă plictisesc. M-am gândit să trec pe aici să văd dacă ai primit ordine pentru mine.

— Eşti un copil iritant, spuse Vader.

Rămase în tăcere pentru o clipă. Oare Vader văzuse? Nu credea asta. Bănuia ceva? Cu siguranță.

— Dar în acest caz, spuse în cele din urmă Vader, ți se va îndeplini dorința. Împăratul doreşte prezența ta în sala de conferințe.

Vader luă cilindrul de cod şi îl strecură în centura sa utilitară. Ferus constată că putea din nou să respire. Îl urmă pe Vader înapoi pe coridor până la sala de conferințe. Uşa alunecă în spatele lor şi lumina se aprinse în roşu, indicând că urma să aibă loc o comunicare securizată.

Holograma Împăratului avea o nuanță violacee, de culoarea unei vânătăi.

— Iată ordinele, spuse Împăratul. Trebuie să vă îndreptați spre Bellassa.

— Bellassa?

Ferus nu se putu abține să nu rostească cuvântul. Dintre toate locurile din galaxie, nu se aşteptase să fie trimis înapoi pe planeta sa adoptivă.

— Lordul Vader are nevoie de asistență, spuse Împăratul. Imperiul se află în situația de a avea nevoie de expertiza Bellassană. Ei trebuie să-şi schimbe fabricile de la producția de bunuri de lux la tehnologii de comunicații şi infrastructură. Acest lucru le va fi de folos. Economia lor stagnează, iar noi le vom oferi un impuls necesar. Importăm şi savanți, de asemenea.

Economia lor este în dificultate din cauza invaziei voastre, gândi Ferus cu furie. Asta era una dintre problemele dificile ale meseriei de agent dublu – să-ți păstrezi expresiile faciale neutre.

— Vei participa la diverse întâlniri, continuă Împăratul, acoperite de HoloNet şi transmise pe toată Bellassa, în care se va discuta despre revizuirea fabricilor. Bineînțeles, dorim să ne concentrăm pe crearea de locuri de muncă şi de noi tehnologii.

Bineînțeles, gândi Ferus. Acum înțelegea. Era trimis pe planetă pentru a le vinde acest proiect concetățenilor săi Bellassieni. Simpla lui prezență urma să fie folosită ca o bâtă pentru a-i face pe Bellassani să se supună. El era fostul erou al rezistenței care îşi dedicase sprijinul pentru Imperiu. Ar fi fost un exemplu de colaborare şi capitulare.

Asta îi întoarse stomacul pe dos. Toată lumea îl va vedea. Toată lumea îl va disprețui. Nu ştia dacă avea puterea de a face pe cineva să îşi piardă speranța, dar chiar şi posibilitatea asta îl dezgusta. Dar nu se putea retrage. Trebuia să o facă. Acum mai mult ca niciodată. Nu ştia ce era *APUSUL*. Dar ştia că Imperiul plănuia să atace o țintă mare şi răspândită... aşa că trebuia să afle care era ținta şi când era planificat atacul. Apoi trebuia să se întoarcă pe Rosha şi să-l găsească pe Trever… ceea ce nu ar mai fi putut face dacă îl sfida acum pe Împărat.

Dintr-o dată, unitatea de comunicații pocni.

— Am lăsat ordin să nu fiu deranjat!

Vocea lui Darth Vader era ca un bici cu laser.

— Lord Vader, avem pe radarul nostru nave de luptă care nu sunt înregistrate la guvernul Bellassan, spuse Căpitanul. Posibili membri ai rezistenței.

— Voi urca pe punte, spuse Vader.

— Se pare că este nevoie de voi, spuse Împăratul. V-ați primit amândoi ordinele.

Holograma dispăru. Evident, Împăratul nu era preocupat de nave. Ştia că Lordul

Vader se putea descurca.

Curios, Ferus se grăbi după Vader. Acesta intră pe punte şi se duse să stea în spatele scaunului Căpitanului.

— Nu s-au identificat, raportă Căpitanul.

— Ne aflăm în spațiul Bellassan?

— Tocmai ne apropiem de atmosfera interioară, domnule.

Ferus se uită la radar, apoi pe fereastra cabinei de pilotaj pentru o observație vizuală. Dintr-o dată, cele două puncte luminoase minuscule se îndreptară spre ei şi văzu că erau nave de luptă cu aripi în V, rămase de pe vremea Războiului Clonelor.

— Distrugeți-le, spuse Vader.

— Nu au tras în noi, spuse Căpitanul. Probabil că fac doar supraveghere.

— Ți-am dat un ordin, Căpitane, spuse Vader.

NU! voia Ferus să strige. Acele nave de luptă puteau foarte bine să fie pilotate de cineva pe care îl cunoştea, un membru al *Celor Unsprezece*.

Focul tunurilor laser străbătu atmosfera. Prima navă se scufundă şi se rostogoli, încercând să se sustragă puterii de foc.

Poți s-o faci, doar întoarce-o la dreapta şi apasă pe motoare... haide, haide...

Nava dispăru în vapori. A doua navă se înclină trecând pe lângă explozie.

— Uită-te la el cum se chinuie!

Unul dintre ofițerii mai mici făcuse acest comentariu. Vader se uită la el, iar omul păli.

Căpitanul manevră, nava mare mişcându-se uşor, aproape cu grație.

Al doilea tun laser trimise un fulger de energie.

Ridică-te, ridică-te! Ferus simți strigătul din interiorul lui.

A doua navă fu transformată în praf spațial.

Vader se întoarse. În timp ce o făcea, îi vorbi Căpitanului cu voce joasă.

— Vreau ca ofițerul acela să coboare de pe navă când ajungem pe Bellassa şi să fie repartizat la cea mai apropiată colonie penală. Emoțiile nu-şi au locul pe puntea unei nave.

Ferus continuă să privească în spațiu. Îi cunoscuse, oare, pe cei doi piloți, atât de curajoşi încât să rişte să atace o navă aparținând Imperiului? Poate că da. Îi cunoscuse pe majoritatea membrilor rezistenței. Dacă nu-i cunoştea personal, cel mai probabil le cunoştea prietenii. Soțiile sau soții. Părinții.

Neputința făcu să-i tremure mâinile. Îşi înghiți gustul acru din gură.

Imaginea Bellassei creştea pe fereastră şi putea distinge lanțul muntos, pădurile şi apoi marele oraş Ussa care se ridica din câmpiile din jur.

Călătorind pur şi simplu cu Imperiul, îi făcea rău iubitei sale lumi adoptive? Unde se afla adevărata sa datorie? Era pe cale să încerce să-şi salveze lumea sau o va trăda?

Capitolul 5

Darth Vader se întoarse în sala de conferințe. Stăpânul său apăru imediat. Palpatine nici măcar nu îl întrebă dacă situația navelor neidentificate fusese rezolvată, sau cum. Presupusese pur şi simplu că ceea ce trebuia făcut se va face. Vader aprecia asta. Pentru două ființe care nu cunoşteau încrederea, era cât se poate de aproape.

— Ferus Olin este cheia pentru a rupe spatele Bellassei, continuă Maestrul său ca şi cum nu ar fi existat nicio întrerupere. Acea lume s-a dovedit a fi greu de supus. Alte sisteme încep să bage de seamă succesele lor.

— Planeta a devenit o sursă de inspirație pentru multe mişcări de rezistență, fu de acord Vader. Trebuie să fie zdrobită.

— Planul tău este unul bun, spuse Împăratul. Vom distruge rezistența în acelaşi timp în care vom avansa cu proiectul. Mai sunt atât de multe de făcut. Ani de zile de planificare. Noua armă va necesita mai mult echipament, mai multe nave, mai mult armament. Guvernatorul Tarkin va coordona efortul şi te va asista.

Vader aprobă din cap.

— Am adunat o echipă formată din cei mai buni savanți din întreaga galaxie. Cei care nu doreau să lucreze cu noi au fost convinşi.

— Bine. Acum, să mergem mai departe. *APUSUL?*

— Progresul a fost lent, dar în ultima vreme s-a mişcat. Am încredere deplină în agentul nostru. Şi în eventuala noastră victorie.

— Excelent.

— Ne apropiem de Bellassa acum, Stăpâne.

— Ferus Olin... trebuie să lucrezi cu el. Ține-l aproape, pentru încă puțin timp. Îl putem folosi.

— Este periculos să-l ținem aproape. Nu este prost. L-am prins în cabina mea.

— A găsit ceva?

— Bineînțeles că nu, Stăpâne.

— Atunci de ce ar trebui să ne pese? Nu va descoperi nimic important.

— Dar după Bellassa? riscă Vader întrebarea.

Cât va dura această protecție înnebunitoare a lui Ferus?

Ştia că în spatele folosirii lui Ferus de către Împărat se ascundea mai mult decât părea a fi. Vader era gata să scape definitiv de el. Ferus îl irita.

— Voi reexamina situația, spuse Împăratul.

Era un răspuns extrem de nesatisfăcător. Dar Darth Vader nu îşi puse la îndoială Stăpânul. Oricum nu conta. Îşi promisese că va găsi o modalitate de a scăpa de Ferus Olin pe Bellassa. Asta ar fi fost foarte satisfăcător.

Capitolul 6

Învățaseră să aleagă stațiile spațiale aglomerate din zonele neimportante ale galaxiei, unde acostau nave şi cargoboturi. Pe planeta Omman, aglomerația de vehicule şi de pasageri făcea dificilă menținerea controalelor. Imperiul încă nu-şi perfecționase sistemele de control. Trever nu avea nicio îndoială că o va face. Doar că nu încă.

Documentele lor de identitate false trecură testul. Fuseseră verificați fără nicio problemă şi acum se îndreptau spre cantina plină de fum.

Trever o văzu pe Flame stând într-un colț, cu spatele la perete şi cu un picior pe scaunul din fața ei. Fu surprins de înfățişarea ei. O lăsase pe Rosha într-o salopetă pătată, cu părul negru plin de praf şi cu pielea înroşită şi bătută de vânt. Acum era îmbrăcată toată în alb, lenevind elegant la masă, cu părul negru neted şi strălucitor prins într-o cocardă la ceafă. Deveni atentă în timp ce împingea un scaun spre el cu un picior încălțat cu ghete.

— Ia loc şi fă-mi cunoştință cu prietenii tăi.

Trever observă că privirea lui Clive zăbovi asupra lui Flame pentru o clipă lungă, cu nedumerire în ochi. După ce Trever îi prezentă pe Clive, Astri, Lune, Roan şi Dona, Clive se întoarse spre Flame.

— Cred că ne-am mai întâlnit înainte, spuse el.

Flame îi aruncă o privire rece.

— Asta e replica ta standard?

— Sper că nu crezi că sunt atât de neinspirat.

Solace pufni.

— N-aş avea de unde să ştiu, spuse Flame.

Tonul ei glacial îi spuse lui Clive că nu avea chef de glume.

— Să trecem la treabă, spuse Trever. Era nerăbdător să se înțeleagă cu toții. Problema cu grupul cu care călătorea era că toți aveau astfel de personalități. Se întoarse spre Flame. Roan este unul dintre membrii fondatori ai *Celor Unsprezece*. Dona este, de asemenea, membră a rezistenței. Vor veni cu noi pe Bellassa.

— Bine. Aveți un punct de intrare? întrebă Flame. Mă gândeam să aterizăm în munți şi să luăm speedere spre Ussa.

— Asta a fost o rută bună. Nu mai există, spuse Dona. Imperiul are acum patrule prin toți munții, la fel de dese ca florile de yarrowfew primăvara.

— Am o cale, dar va fi nevoie de un pilotaj complicat, spuse Roan. Imperiul a închis Ussa, dar este dificil să menții patrule în zona împădurită de la sud de oraş.

— Pădurea Tanglewood? întrebă Flame. Dar pe acolo nu se poate naviga.

— Există o cale, spuse Roan.

— Dar restul dintre voi? întrebă Flame.

— O să luăm o navă spre Coruscant, spuse Astri.

Clive se sprijinea de perete, ținând în mâini o ceaşcă de suc albastru strălucitor pe care nu-l gustase.

— Aveți vreun sfat pentru acolo? Nu am mai fost de ceva vreme.

Flame clătină din cap.

— Controale stricte la toate punctele de intrare. Ar fi bine ca actele de identitate să fie perfecte.

— Aveți un hangar de aterizare preferat? întrebă Clive.

Ea clătină din cap.

— Nu am fost niciodată în Oraşul Imperial. Nici măcar înainte de Războiul Clonelor. Nu-mi plac planetele aglomerate.

— Ei bine, am plecat, spuse Solace, ridicându-se. Nava îşi îmbarcă pasagerii.

— Mă duc să fac verificarea înainte de zbor cu Flame, spuse Trever.

Cu toții îşi împinseră scaunele înapoi. Era momentul despărțirii şi nimeni nu ştia ce să spună. Trever fu cuprins brusc de presimțire. Despărțirea de prieteni era atât de diferită acum. Nu ştia când avea să-i mai vadă. Dacă îi va mai vedea vreodată.

— Curran Caladian mi-a spus că Svivrenii nu-şi iau niciodată rămas bun, spuse Solace cu asprime. Ei spun doar: *Călătoria începe, aşa că, du-te*.

Trever îi privi pe fiecare dintre ei în ochi, susținându-le privirea.

— Aşa că, du-te.

— Aşa că du-te, puştiule, spuse Clive.

Apoi Lune strigă *Aşa că du-te, Trever!* făcându-i pe toți să râdă.

Astri, Lune, Solace şi Clive se îndreptară spre poarta de plecare. Roan şi Dona merseră cu Trever şi Flame la hangarul de plecare al vehiculelor private. Se îmbarcară, iar Flame se strecură automat în spatele comenzilor. Roan ridică o sprânceană la ea.

— Este un pilot grozav, îi spuse Trever. Am încredere în ea.

Roan flutură o mână.

— Continuă. Se aşează în spatele computerului navigațional. Eu voi trasa ruta.

Nava fu autorizată să decoleze şi ieşi în atmosferă.

Nu vorbiră prea mult pe drumul spre Bellassa. Ceea ce urma era atât de nesigur şi de periculos încât era greu să se gândească la altceva.

Trever se trezi întrebându-se din nou despre Ferus. Părea atât de ciudat acum, de parcă l-ar fi înlocuit pe Ferus cu Flame. Evenimentele se năpusteau asupra lui ca un salt în hiperspațiu, iar el nu avea timp să se gândească la nimic. Era liniştitor să fie cu Roan, cel puțin, cu cineva pe care îl cunoştea şi în care avea încredere. Cineva care îl lega de trecutul său. Şi acum zbura direct în acel trecut.

Fusese o zi lungă de călătorie până când Roan anunță încet că se apropiau de spațiul Bellassan. Urmau să intre în atmosfera planetei la mare distanță de Ussa, pe deasupra pustiurilor de pe cealaltă parte a planetei. Apoi aveau să se apropie dinspre sud.

Dintr-o dată, alarmele răsunară în toată cabina.

— Nave Imperiale la stațiile de andocare, spuse Roan crispat. Acțiune evazivă!

Capitolul 7

Nava intră într-o scufundare cu motoarele urlând, iar Trever se ținu bine. N-ar fi trebuit să fie atât de greu să ajungi din nou acasă. Încă o dată, avu senzația că galaxia era întoarsă cu susul în jos. Exact aşa cum era şi el în acel moment.

Nava se stabiliză şi începură să respire cu toții.

— Suntem în afara razei radarului, raportă Roan. Dar va trebui să ne apropiem din nou dacă vrem să aterizăm. De obicei, patrulele sunt mai mult aleatorii şi se concentrează în jurul platformelor de aterizare de lângă Ussa. Niciodată nu au mai avut Distrugătoare mari care să pândească aici.

— Şi acum? întrebă Flame întorcând nava şi reducând viteza.

— Am primit autorizația de aterizare a unui cargobot mare la portul spațial Ussa, spuse Roan, monitorizând traficul. Trebuie să vină dinspre sud. Dacă te poți lipi de flancul său, am putea trece de scanarea de detecție. Apoi ne vom desprinde când vom fi aproape de suprafață.

— Am înțeles, spuse Flame.

Duse nava într-un picaj rapid, apoi zbură într-un model aleatoriu spre cargobot. Coborî rapid nava, îndreptându-se spre pupa cargobotului.

— Vom prinde câteva unde de perturbare spațială din cauza deplasării, pe măsură ce ne apropiem, spuse ea. Aşa că țineți-vă bine.

Dintr-o dată, nava tresări, iar Flame trebui să dea înapoi pentru a evita să se izbească de cargobot. În timp ce vânturile biciuiau în jurul navei lor, trimițând-o în stânga şi în dreapta şi aruncând-o spre cargobotul cel mare, Flame reuşi să mențină nava stabilă, la doar câțiva metri de eşapamentul cargobotului.

— Nava va sufla în curând gazele de evacuare, o sfătui Roan.

— Sunt pregătită. Va fi un moment bun să ne scufundăm.

Eşapamentul explodă, iar nava ricoşă înapoi. Flame pierdu controlul pentru o secundă, iar nava se învârti atât de repede încât Trever aproape că căzu pe podea. Începu să se simtă amețit. Flame se echilibră rapid, apoi se scufundă spre suprafață.

— Nu mă aşteptam să fie atât de... agresiv, spuse ea cu un zâmbet.

— În regulă, suntem dincolo de senzorii lor, spuse Roan, urmărind computerul. Nu e niciun semn că ne-au văzut. Cred că am reuşit să trecem de punctul de control.

Mâinile lui Flame se relaxară uşor pe comenzi.

Apusul se întindea sub ei în dungi portocalii şi roşu intens. Nava porni în jos. Dintr-o dată, Tanglewood se profilă în față. Pădurea era renumită pe Bellassa. Copacii impunători aveau în comun un sistem complex de rădăcini şi creşteau atât de des împreună, încât ramurile lor se împleteau în forme fantastice. Nu se vedea nici măcar o fărâmă de spațiu. Întunericul se lăsase rapid. Doar câteva dungi de culoare mai rămăseseră în apropierea orizontului. Mâinile lui Flame se strânseră pe comenzi.

— Este imposibil, murmură ea.

— Doar pare aşa, spuse Roan. Ai încredere în mine. Urmează coordonatele pe care le-am stabilit. Nu te încrede în ochii tăi.

— Bine, spuse Flame, cu vocea cam tremurândă, dar suntem pe cale să ne izbim

de copacul acela.

Trever se retrase în scaunul lui. Trunchiul masiv se profila în față. Flame continuă pe curs, iar nava țâşni printr-o perdea holografică. În față, prin întuneric, puteau distinge un tunel îngust şi întortocheat printre ramurile împletite ale copacilor.

— Rezistența a muncit săptămâni întregi pentru a pregăti asta, spuse Roan, aplecându-se în față. Mai întâi am pregătit holograma, apoi am deschis o cale printre copaci. Imperiul nu a descoperit-o încă şi sperăm să nu o descopere niciodată. Este o cale sigură spre Ussa.

Încrezătoare acum, Flame reduse viteza şi trecu în buclă prin tunelul întortocheat. Acum era complet întuneric, iar copacii de deasupra lor făceau doar un zgomot şoptit în timp ce se strecurau printre ei.

— Putem lăsa nava la marginea pădurii, zise Roan. Este un drum scurt până la Ussa.

— Aici arată bine, spuse Flame, coborând uşor nava într-un luminiş înconjurat de o boltă de copaci foarte încâlcită.

— Fără truse de supraviețuire, îi avertiză Roan. Trebuie să arătăm ca nişte locuitori ai oraşului.

Pentru o vreme, merseră prin pădurea care se subția treptat până când putură distinge luminile strălucitoare din depărtare. Treptat, auziră zumzetul şi vuietul traficului aerian şi ştiură că erau aproape. Merseră paralel cu drumul principal.

— În față este stația de aterizare a autobuzului aerian, le spuse Roan. Dona şi cu mine vom duce acreditările lui Flame la *Cei Unsprezece*. Vă vom contacta când vom avea veşti. Vii cu noi, Trever?

— Deocamdată rămân cu Flame, spuse Trever. Încă îi mai am pe amicii mei de pe piața neagră. Ei ne vor ascunde cu siguranță.

— Mult noroc, aprobă Roan din cap. Dona şi cu mine vom continua pe jos.

Trever şi Flame ieşiră pe drum. Luminile din Ussa se aflau la doar un kilometru şi ceva în față. Stația autobuzelor aeriene era aglomerată. Cei care locuiau în afara oraşului, fie îşi lăsau aici mijloacele de transport personale, fie coborau din navele interplanetare pentru a ajunge cu autobuzele în oraş. Exista o mică zonă de aterizare aglomerată de swoopuri şi speedere. Trever şi Flame se alăturară cozii scurte care se formse, pentru a aştepta următorul autobuz. Începu să cadă o ploaie uşoară.

Sunt acasă, gândi Trevor.

Autobuzul aerian sosi şi urcară la bord. Nimeni nu îi băgă în seamă. Rămaseră lângă uşile din spate. Autobuzul alunecă pe străzile sinuoase ale oraşului. Străinii se pierdeau adesea în Ussa, deoarece era un oraş construit în jurul a şapte lacuri, iar drumurile erau circulare şi se răsuceau unul în jurul celuilalt în arcuri amețitoare. Mai multe persoane urcară şi coborâră. Pasagerii începură să se diminueze pe măsură ce autobuzul ajungea în districtul *Moonstone*, format din depozitele şi centralele electrice ale oraşului. Trever o împinse pe Flame şi săriră din el.

— Nu sunt prea multe de văzut pe aici, observă Flame. Ne place aşa.

Trever coborâse din autobuz la două stații distanță de destinație, doar pentru a se asigura că apropierea era sigură. O conduse pe Flame pe străzile întunecate şi coborî pe o alee. La capătul ei, împinse o uşă spre ceea ce părea a fi un depozit gol, abandonat. Înăuntru, însă, era lumină şi activitate. Un oraş improvizat fusese amenajat între cei patru pereți ai depozitului. Se instalaseră corturi, se ridicaseră structuri temporare, mărfurile de pe piața neagră fuseseră catalogate şi depozitate în containere de duroțel.

Când intră Trever, toate privirile se îndreptară spre el. Un bărbat înalt, musculos, cu o barbă stufoasă şi un toc de piept plin cu vibroşişuri mici, dar mortale, se ridică în picioare, iar Flame se încordă. Bărbatul amenințător îşi deschise brusc brațele.

— Am crezut că eşti mort! urlă el. Vino încoace, ticălos cu inimă neagră!

Ruşinat, Trever păşi printre hoții care aplaudau şi îl băteau pe spate până la bărbatul care îl ridică de la pământ şi îl strânse într-o îmbrățişare de urs care aproape că îi smulse lui Trever orice urmă de respirație din corp.

Trever bătu în umerii bărbatului pentru a-l elibera.

— Şi eu mă bucur să te văd, Ptor, se înecă el.

Ptor îl lăsă pe podea şi îi puse o palmă pe cap.

— O să aduc o prelată pentru tine şi pentru prietena ta, ca să puteți ocupa un petic de podea. Şi e mâncare din belşug pentru toți.

Trever luă prelata pe care i-o aruncase Ptor şi Flame îl ajută să o întindă pe jos.

— Când am început să locuiesc pe stradă, Ptor a avut grijă de mine, îi spuse el lui Flame.

— Pare a fi un tip bun ca să aibă grijă de tine, observă ea.

— Cu siguranță a ajutat la tranziție, fu băiatul de acord.

Cineva instalase un holoecran mare, agățat de tavan. Acum transmitea Holoviziunea Imperială. Ptor se uită într-acolo şi fața i se întunecă.

— Singurul lucru pe care îl avem pe Bellassa acum. Totuşi, au promis să transmită nişte arhive de la Jocurile Galactice în seara asta. Cred că sunt bune la ceva.

Dintr-o dată, Darth Vader umplu ecranul. Camera se linişti încet, în timp ce vocea comentatorului se auzi.

— Lordul Vader a fost numit în mod special ca agent de legătură Imperial pentru campania Bellassană de convertire a fabricilor în scop productiv. Prăbuşirea economiei Bellassane a fost o preocupare personală a Împăratului...

Vader fu arătat stând într-o cameră, înconjurat de bărbați şi femei în tunici sumbre.

— ...a adunat cei mai buni şi mai străluciți savanți din galaxie...

— Ce se întâmplă cu noi ceilalți? strigă din spate un Dornean – un imigrant.

— Imperiului nu-i plac alte specii, murmură Flame. Au început să umple toate posturile de personal cu oameni.

Dintr-o dată, Trever încremeni. Pe ecran era Ferus. Se afla în Ussa.

Camera căzu complet în tăcere.

— ...a apelat la ajutorul eroului Bellassan Ferus Olin pentru asistență. Ferus Olin şi-a pus la dispoziție propriile energii considerabile pentru a retehnologiza fabricile Bellassane şi a aduce un nou suflu în economia planetei...

Dintr-o dată, sala izbucni în huiduieli. Cineva aruncă cu ceva în ecran.

— Trădătorule! strigă cineva. Cuvântul fu preluat până când făcu să tremure pereții. Trădător! Maimuță-şopârlă!

Ptor scuipă pe jos.

— Nu aş fi crezut că unui grup de hoți şi de negustori de pe piața neagră îi pasă atât de mult de politică, murmură Flame.

— Tuturor Bellassanilor le pasă de politică, zise Trever uitându-se prin cameră.

Simți disprețul din încăpere şi îşi ridică din nou privirea spre Ferus.

Trădare. Cum a putut Ferus să facă asta? Chiar şi în calitate de agent dublu? El fusese sursa lor de inspirație. Acum era cel mai rău dintre cei mai răi. Un trădător.

Capitolul 8

Districtul Portocaliu de pe Coruscant se deteriorase şi mai mult. Părea să conțină mai multe ființe de rând, mai multe amenințări şi mai mult moloz. Părea mai periculos, mai mizerabil şi mai...

— Portocaliu? se întrebă Clive cu voce tare. A trecut ceva timp de când am fost aici, dar niciodată nu a fost atât de *portocaliu*.

Solace mergea cu o jumătate de pas înainte, aşa cum făcea de obicei, cu ochii mereu în mişcare, verificând dacă existau probleme.

— Imperiul l-a lăsat în pace, aşa că situația s-a înrăutățit.

— Asta e bine pentru noi, spuse Astri.

Îl ținea de mâna pe Lune. Nu-i dăduse drumul de când părăsiseră taxiul aerian.

— Da şi nu, spuse Solace. Nu îl vor lăsa în pace pentru mult timp. Nu-şi pot permite să fie văzuți ca fiind slabi. Iar Ferus ne-a spus că ambiția lor este să controleze Coruscantul până la scoarță. Dacă asta este ambiția lor, vor merge până la capăt.

— Poate că nu a fost o idee atât de bună să venim pe Coruscant, spuse Astri, aruncându-i o privire supărată lui Clive, dar acesta se prefăcu că nu o vede.

— Nu, e cel mai bun loc pentru moment, spuse Solace. Dex are o configurație bună. Şi îşi ține urechea aproape de pământ. Când va fi timpul să ne mişcăm, el va fi pregătit. Asteroidul nu era un loc pentru Lune. Şi el este cel mai important lucru.

Astri şi Clive schimbară o privire surprinsă. Părea atât de ieşit din comun ca Solace să-şi manifeste grija față de un copil. Astri nici măcar nu fusese sigură că Solace îşi amintea numele fiului ei. Sau poate că lui Solace îi păsa de el doar pentru că era priceput în Forță. Clive îi zâmbi lui Astri, iar ea îşi feri capul înainte ca el să-i vadă zâmbetul de răspuns. Încă încerca să-şi dea seama dacă îl plăcea sau nu.

Cu siguranță nu avea încredere în el. Din spusele lui Trever, Clive fusese un fel de escroc înainte de Războiul Clonelor, în ciuda tuturor laudelor sale despre faptul că era un spion industrial pentru cei buni – oricine ar fi fost aceştia. Ca hacker, nici Astri nu fusese întotdeauna de partea corectă a legii, dar fugise de un fost soț nesuferit şi avea motivele ei. Ultimul lucru de care avea nevoie în viața ei era un alt şarlatan care vorbea frumos. Făcuse greşeala să se căsătorească o dată cu unul. Bog Divinian o luase în brațe – direct într-o viață de mizerie. Tot ce-l interesa pe Bog era să urce pe scara puterii politice şi, odată ce gustase din succes, făcuse orice pentru a-l păstra. Se mândrea cu loialitatea, dar, practic, asta însemna că ceilalți trebuiau să-i fie loiali lui. Eşuase în toate afacerile pe care le încercase, dar se dovedi a fi un geniu în politică.

Bazându-se pe prietenii săi bogați, păstrând ranchiuna, plătind favoruri, rostind propoziții cu toate cuvintele potrivite, dar fără niciun sens real, reuşise dincolo de aşteptările oricui. Inclusiv ale ei. O înfuria faptul că Bog se dovedise a fi cel care râdea în cele din urmă. Nu-i venea să creadă cât de proastă fusese să se îndrăgostească de el la început. Tatăl ei încercase să îi spună, în felul lui dulce şi neîndurător, dar ea nu îl ascultase. O cuprinse dorul de Didi, aproape orbind-o pentru o clipă cu lacrimi bruşte. Tatăl ei adoptiv pusese mereu la cale câte o escrocherie, de obicei pe la spatele ei. Fusese un parior cu o legătură vagă cu adevărul, care îşi câştigase afacerea – o

cafenea – într-un joc de sabacc. Era un mincinos fără scrupule, o persoană încântătoare şi un tată minunat.

— Aleea lui Dex. Nu faceți mişcări bruşte, căci lucrurile pot deveni sensibile aici, îi avertiză Solace. Suntem supravegheați în permanență.

Astri îl aduse pe Lune mai aproape. Îi era la fel de necesar ca respirația, dar trebuia să recunoască faptul că, practic, o făcuse să fie laşă. Când îşi amintea de fata care se răsese în cap şi plecase cu Obi-Wan Kenobi pentru a da de urma unui vânător de recompense, îi venea greu să creadă că era aceeaşi persoană. Acum nu se punea niciodată în pericol. Nu-şi va mai risca niciodată viața. Viața ei era viața lui Lune.

Aleea era îngustă, iar clădirile din jurul lor păreau să se ghemuiască peste ea în mod protector. Nu aveau ferestre, ci doar fante, ceea ce le dădea un aer sinistru. Aleea se răsucea şi se întorcea, ducând spre fundături. Nu exista decât o singură cale de intrare şi una de ieşire, din câte putea vedea Astri. Solace se opri în fața unei uşi care părea să nu se deosebească de niciuna dintre zecile pe lângă care trecuseră. Rămase în fața ei pentru o clipă, apoi se auzi un clic uşor, iar uşa alunecă şi se deschise. Păşiră într-o încăpere mică şi întunecată. Urcară câteva scări şi ajunseră la o uşă închisă.

Astri se cutremură. Dacă era o capcană? Uşa se deschise brusc şi o coloană de lumină galbenă străluci în jos. Silueta masivă a lui Dexter Jettster umplu uşa. Se odihnea pe o sofa mare cu un motor repulsor.

— Bine ați venit, bine ați venit, bubui el. Urcați la etaj, unde veți găsi prieteni.

Se îndepărtă pentru a le face loc să urce.

— Mă bucur să te văd din nou, Solace, spuse el, dând din cap spre ea. Şi Clive Flax – poate nu-ți aminteşti, dar ne-am mai întâlnit.

— Îmi amintesc, spuse Clive. Încă mai diger acele *sliders* ale tale.

Dex chicoti un râset.

— Ți se lipesc de coaste, asta e sigur.

— E un mod de a o spune.

Dex se întoarse apoi spre Astri şi îşi înclină capul într-o parte. Astri nu putea să creadă că o creatură atât de masivă putea proiecta un farmec atât de plutitor.

— Şi iată-te, mai frumoasă ca niciodată, spuse el. Îmi amintesc ziua în care am cumpărat restaurantul de la tatăl tău. Am auzit de moartea lui. Îmi pare mai rău decât pot spune. A fost un om bun. Cred că îți lipseşte foarte mult.

— Da, spuse Astri cu un zâmbet.

— Mi-a lăsat o afacere bună, chicoti Dex. Am schimbat câteva lucruri, dar toți cei care veneau întrebau în continuare de tine şi de Didi!

— Mulțumesc că ne-ai primit, spuse Astri.

Dex se aplecă.

— Iar acesta este fiul tău.

— Numele meu este Lune.

— Desigur, iar eu sunt Dexter, dar poți să-mi spui Dex, aşa cum fac toți ceilalți. Poate că nu-ți aminteşti, dar ne-am mai întâlnit şi înainte. Aveai doar doi ani.

— Îmi amintesc foarte bine, spuse Lune.

— Aşa e, aşa e! chicoti Dex. Acum, hai să-i dăm ceva de mâncare micuțului, iar noi ceilalți vom vorbi. Sunt multe de spus.

În câteva clipe, Lune fu dus în bucătărie de WA-7, droidul care lucrase pentru Dex în restaurantul său. Ceilalți se duseră în sala de conferințe, unde îi aşteptau Keets şi Curran. Solace le spuse repede unde se aflau ceilalți şi faptul că trebuiseră să-i

scoată pe Astri şi pe Lune de pe Samaria. Keets şi Curran ascultară atenți.

— Poți să stai aici cât timp vrei, spuse Curran, clătinând din cap spre Astri. Deocamdată este în siguranță.

— Putem fi cu ochii în patru după planete unde să vă ascundeți, spuse Dex. Să o iei de la capăt cu băiatul tău. Va trebui să alegi cu grijă. Bog Divinian are o mulțime de relații, acum că este conducătorul Samariei. A fost numit conducător interimar şi pe Rosha, iar acum este guvernatorul unui sistem. Foarte important.

Astri aprobă din cap.

— Acum am ceva să vă spun, spuse Dex, făcând semn cu capul către Clive şi Solace. Ceva ce Ferus ar trebui să ştie. Există un nou Inchizitor şef, pe nume Hydra. L-a înlocuit pe Malorum – a fost asistentul lui. Se pare că ar putea avea aceleaşi interese ca şi Malorum. Investighează un bărbat uman cu puteri neobişnuite care apare şi dispare mereu.

— Puteri neobişnuite? întrebă Solace.

— A fost văzut în zone cheie din Imperiu. Le-a făcut ceva probleme, cred, iar ei îl vor cu tot dinadinsul. Nu ştim exact de ce. Chestia e că aceste *puteri speciale* mi se par foarte asemănătoare cu folosirea Forței. M-am gândit că ar trebui să ştii asta.

— Contactul nostru încearcă să afle mai multe informații, raportă Keets. Dar tuturor le place să țină capul plecat, în zilele astea. Lucrurile sunt bine închise. Îmi pare rău să spun că eu şi Curran am lucrat la toate conexiunile pe care le avem şi nu am găsit nimic.

— Aşa că hai să rămânem la ceea ce ştim, spuse Dex. Se spune că ordinul a venit de sus – poate chiar de sus de tot, de la Vader – de a-l prinde pe acest individ şi de a-l aduce pentru interogatoriu. Ultima lui apariție a fost chiar aici, pe Coruscant.

— Crezi că este un Jedi? întrebă Solace.

— Cred că ar putea fi, spuse Dex. Ferus ar trebui să ştie.

Solace se încruntă.

— Este sub acoperire în acest moment. Nu putem să-i transmitem informațiile. Va trebui să verific eu însumi.

— O să te ajut, spuse Clive. Îi datorez lui Ferus o favoare. Mai multe, de fapt, dar nu-i spune că am spus asta.

Astri ezită. Îşi jurase să nu se facă remarcată aici, pe Coruscant. Nu putea risca să se expună. Trebuia să-şi protejeze fiul. Dar Ferus le salvase viața, ei şi lui Lune. Ar fi făcut-o din nou şi din nou dacă ar fi trebuit. Era timpul să îşi regăsească curajul.

— Te voi ajuta, spuse Astri. S-ar putea să ai nevoie de un hacker bun.

Dex înclină capul spre ea.

— Ai venit aici pentru un loc unde să te ascunzi, nu pentru a te implica în asta.

— Ferus are nevoie de ajutor. I-a salvat viața băiatului meu. Iar eu am fost întotdeauna gata să-i ajut pe Jedi.

— Încă mai am câteva contacte, spuse Clive. Dacă ale voastre s-au epuizat, continuă el, făcând un semn din cap către Keets şi Curran, s-ar putea să pot găsi ceva.

Solace aprobă din cap.

— Încă mai pot să lucrez cu unele contacte.

— Dar cum rămâne cu noi? întrebă Keets. Trebuie să fie ceva ce eu şi Curran putem face.

Ochii lui Dex sclipiră.

— O, am o slujbă perfectă pentru voi doi, spuse el.

Capitolul 9

Pentru Roan era bine să se întoarcă pe lumea lui natală. Indiferent de situație, era acasă. Roan îşi spunea singur acest lucru, dar ştia că nu făcea decât să caute ceva – doar un singur lucru – care să îl facă să se simtă mai bine. În jurul lui, simțea cum Bellassa se prăbuşeşte. Îndrăgitul său oraş Ussa – oraşul care trecuse printr-un război şi o ocupație şi care încă mai găsise voința de a rezista până la ultimul cetățean – era acum îngenuncheat. O putea simți.

Cum se duce Ussa, aşa se duce şi Bellassa era o vorbă pe lumea lui natală. Toată lumea se uita la capitală pentru tendințe, pentru semne, pentru direcție, pentru curaj.

Şi era pe moarte.

Se simțea strămutat. Era aproape o senzație fizică, ca şi cum gravitația de pe planetă s-ar fi schimbat. Sau ca şi cum aerul rarefiat al munților s-ar fi infiltrat până în câmpiile în care era legănată Ussa, invadând încet oraşul până când fiecare cetățean se simțea puțin amețit, puțin cu respirația tăiată. Să-şi fi pierdut oare curajul?

Îşi dorea să-l fi putut vedea din nou pe Ferus. Parteneriatul său cu Ferus îi dădea putere. Ferus juca acum un joc periculos şi, pentru prima dată, Roan se temu cu adevărat pentru viitor.

Se plimba cu Dona pe străzile familiare ale vechiului său cartier. Trecuseră deja pe la trei restaurante, căutând ceva de mâncare. Proviziile erau puține. Exista apă aromată cu planta annisa, din munți. Dar nu exista ceai. Exista pastă de rădăcini, dar nu şi fructe. În cele din urmă, găsiră un Ussan amabil care îşi instalase lângă parc un stand cu fructe uscate şi pâine. Aproape că nu mai avea nimic, dar le dădu şi ultima fărâmă din ce avea.

Dona părea posomorâtă în timp ce îşi mâncau mâncarea sărăcăcioasă.

— Când lumea este înfometată, rezistența poate dispărea, spuse ea.

— Cu iarna care se apropie, cât timp vor mai putea rezista Ussanii? se întrebă Roan cu voce tare. Dacă vor fi de acord să-l recunoască pe guvernator şi să se supună legilor Imperiului, armata va ridica blocada.

— În curând, mamele îşi vor vedea copiii plângând, spuse Dona. Chiar vrem să ne sacrificăm copiii?

Imperiul sugrumase portul, reglementând strict ceea ce intra şi ieşea. Închisese teatrele, muzeele şi complexele de divertisment care dăduseră oraşului o viață atât de vibrantă. Umpluse parcurile verzi cu garnizoanele sale negre. Luase toate lucrurile care făceau ca viața să merite să fie trăită. Cu excepția vieții însăşi.

Dona îşi şterse firimiturile de pe tunica de in aspră pe care o purta.

— Nu mă întorc în munți, îi spuse ea lui Roan.

El fu surprins, dar nu o arătă. Pentru Dona, munții erau sacri, singurul loc în care se simțea acasă.

— De ce? întrebă el.

— Rămân aici pentru a-i ajuta pe *Cei Unsprezece*, spuse ea. Nu oferindu-le un refugiu din când în când, sau un ghid dacă au nevoie de unul. Ci ajutor adevărat.

— Tu chiar ajuți, spuse el. Eşti contactul nostru în zona munților, iar asta a

devenit mai important ca niciodată.

Dona se întoarse spre el nerăbdătoare.

— Aveți alți agenți în munți, agenți buni, şi ştii asta. Eu sunt o femeie bătrână, nu-i aşa? Crezi că nu vă pot fi de ajutor?

Roan râse.

— Nu mă gândesc la tine ca la o femeie bătrână, Dona. Ştiu că vei fi de ajutor. Doar că…

— Vrei să mă protejezi?

— Da, recunoscu el.

— Ei bine, ai făcut destule. Tu şi Ferus. Vă datorez amândurora viața mea, şi vă datorez lumea mea. Uite un lucru pe care poate că nu-l realizezi: nimeni nu se uită la o femeie bătrână. Pot face mai mult pentru tine decât crezi.

— În regulă, spuse Roan. Suntem onorați că vei rămâne.

Ea îşi înclină capul, iar el îi puse o mână pe umăr.

— Doar că nu vreau să te pierd.

— Tu şi cu mine, suntem prea duri pentru ca ei să ne prindă, spuse Dona cu un zâmbet.

Adevărul este că se bucura. Dona era o legătură cu Ferus. Înainte de Războiul Clonelor, o vizitaseră în munți şi rămăseseră în cabana ei. Fusese printre cele mai fericite momente ale lor.

Roan crescuse în Ussa într-o familie numeroasă şi extinsă. Era obişnuit cu zgomotul, cu mişcarea şi cu râsul. Părinții lui încă mai locuiau în Ussa, dar îi vedea rar, de teamă că i-ar putea pune în pericol. Doi dintre frații săi emigraseră pe alte planete, iar sora sa fusese ucisă în Războiul Clonelor, dar rudele sale – verişori, mătuşi, unchi şi bunici – erau încă împrăştiate prin oraş. Putea să meargă pe orice stradă din Ussa şi asta îi trezea câte o amintire, de obicei ceva care îl făcea să zâmbească.

— L-am văzut pe Ferus pe HoloNet aseară, spuse Dona. Joacă foarte bine rolul de trădător. Prea bine.

— Crezi că a trecut la Imperiu, întrebă Roan.

Nu credea că putea suporta ca Dona să creadă asta.

— Nu, bineînțeles că nu. Dar mă tem că orice bine pe care crede că îl va face va fi anulat de răul pe care îl proiectează. El a fost un simbol al speranței pentru populația din Ussa. A evadat din două închisori Imperiale. A reuşit să scape. Acum se pare că s-a înclinat în fața puterii. Se pare că a renunțat, aşa că de ce nu ar face-o şi ei?

— Haide, să mergem. Roan se ridică în picioare. Nu era sigur să zăbovească prea mult acum. S-ar putea să ai dreptate. Şi dacă îl cunosc pe Ferus, se gândeşte la acelaşi lucru. Trebuie să existe un motiv pentru care a rămas.

— Probabil că ai dreptate.

— Mi-aş dori să pot vorbi cu el.

— Lumea din Ussa este gata să cedeze, spuse Dona. Chiar şi în scurtul nostru timp petrecut aici, am auzit zvonurile. Dacă Imperiul preia fabricile şi construieşte mai multe, vor fi o mulțime de noi locuri de muncă. Lumea o să vrea să-şi hrănească familiile.

— Pe asta se bazează.

— Da, ei bine, nu poți mânca integritate. Doar pâine.

Erau tăcuți în timp ce mergeau, luând acum o rută ocolitoare, atenți la spionii Imperiali. Când Roan fu sigur că nu erau urmăriți, se duse la o casă fără formă de pe

o stradă îngustă. În timp ce el şi Dona se îndreptau spre intrare, uşa se deschise, iar ei se strecurară înăuntru.

— Roan! Arnie Antin făcu un pas înainte şi îl îmbrăţişă. Nu ştiam ce s-a întâmplat cu tine. Când ne-ai contactat, am fost atât de fericiţi.

Se întoarse să o îmbrăţişeze pe Dona, care păru puţin surprinsă de gestul ei. Nu o cunoştea atât de bine pe Arnie. Doctorița îşi tamponă ochii negri.

— E o prostie, ştiu. Doar că... am avut pierderi în ultima vreme. Terris şi Naima.

Roan simţi cum îl cuprinde tristeţea.

— Ce s-a întâmplat?

— Au fost spulberaţi de o navă Imperială. Credem că Darth Vader era la bord. Îşi muşcă buza. Şi Ferus a fost şi el.

Urmă o pauză ciudată. Roan ştia cât de mult trebuie să-l fi chinuit pe Ferus să se afle la bordul unei nave care trăgea asupra celor alături de care luptase şi în care avea încredere. Spera ca Ferus să nu fi ştiut că navele fuseseră pilotate de prieteni.

— Arnie? Adu-i înăuntru, strigă o voce.

Roan intră. Wil stătea pe o canapea joasă, cu piciorul sprijinit pe un taburet. Era ciudat să-l vezi pe Wil cel puternic şi musculos stând jos. De obicei era plin de energie.

— Ce s-a întâmplat?

— Doar nişte focuri de blaster. Wil flutură o mână. Arnie zice că voi supravieţui.

Roan se uită la Arnie pentru confirmare, iar ea aprobă din cap, spunându-i că Wil va fi bine. Roan sesiză o anumită tandreţe între ei. Simţi că se schimbase ceva. În sfârşit, Wil îi spusese probabil lui Arnie ceea ce simţea pentru ea.

— Am fost pe la garnizoană, explică Wil. Sub acoperire, bineînţeles. Ne place să monitorizăm intrările şi ieşirile. Culegem o cantitate surprinzătoare de informaţii în acest fel. Am fost somat de o santinelă şi am decis să fug.

— Cred că nu ai fugit destul de repede, spuse Roan, luând loc lângă Wil. Dona vrea să ni se alăture. În mod oficial, vreau să spun.

— Ne bucurăm să auzim asta, spuse Wil. Vei fi un plus valoros pentru *Cei Unsprezece*, Dona. Apoi făcu o grimasă. Atâţi câţi mai suntem.

— Va avea nevoie de documente de identitate noi, spuse Roan. Şi eu voi avea nevoie. Le pot fabrica. În ce stare este echipamentul? Ştiu că a trebuit să mutaţi sediul central.

— Suntem pregătiţi aici pentru fabricarea actelor de identitate, spuse Wil. Dar vrem să ne mutăm din nou. Am ajuns în punctul în care credem că este mai bine să ne mutăm la fiecare câteva săptămâni. Am împrăştiat grupul şi ne tot mutăm cu toţii. Singura problemă este că – Wil ezită – cu câteva luni în urmă, nu am avut nicio problemă în a convinge Ussanii să ne ofere voluntar ajutorul lor. Chiar dacă nu făceau parte din *Cei Unsprezece*, ne împrumutau echipament. Apartamente. Garaje pentru a depozita lucruri. Case de siguranţă. Dar acest ajutor a început să se răărească.

— Au început să se sature de sacrificii, spuse Arnie. Şi cine îi poate învinovăţi? Succesele noastre s-au redus la simpla supravieţuire. Se pare că nu se întrevede niciun sfârşit. Imperiul continuă să se consolideze. Devine tot mai puternic, mai organizat.

— Nu putem renunţa, spuse Roan.

— Bineînţeles că nu, fu de acord Wil. Trebuie să avem un succes. Ceva major. Ceva care să le dea speranţă. Dar suntem în criză de opţiuni. Fondurile noastre sunt foarte limitate. Avem nevoie de credite pentru mită, pentru echipamente.

— S-ar putea să vă putem ajuta cu asta, spuse Roan, aruncând o privire către

Dona. Îți amințeşti de Trever Flume?

— Bineînțeles, spuse Arnie. Tocmai l-am văzut acum câteva săptămâni.

— Trever a fost contactul principal cu un lucrător al rezistenței pe nume Flame. Nu-i cunoaştem numele real. Este din Acherin. Are la dispoziție o avere enormă. Ideea ei este să finanțeze cât mai multe grupuri de rezistență, apoi să le lege într-o operațiune centrală. Merge din planetă în planetă pentru a contacta rezistența de pe fiecare dintre ele. Îşi numeşte operațiunea cu numele de cod *Moonstrike*.

— Este o idee, spuse Wil, luând-o în considerare. Ne-ar putea expune prea mult. Dar, pe de altă parte, numărul mare aduce putere. Ne-am dorit adesea să ne putem coordona cu alte planete. Să facem schimb de informații.

— Merită o întâlnire, spuse Arnie. Vrea Flame să vină aici?

— Este deja pe Bellassa, aşteptând semnalul nostru, spuse Roan. Ar fi dispusă să finanțeze o operațiune pentru *Cei Unsprezece*.

— Atunci, ne vom întâlni, spuse Wil, aruncând o privire către Arnie.

— Cum rămâne cu Ferus? întrebă Roan.

Arnie se uită în jos la poala ei, iar Wil îşi studie piciorul rănit.

— Fii sincer, spuse Roan.

— Susținem orice ar face el, spuse Wil. Nu e vorba de asta.

— Dar trebuie să fie atât de vizibil? izbucni Arnie. Este peste tot pe HoloNet.

— Aşa au plănuit, sunt sigur, spuse Roan. Ferus este blocat. Trebuie să îşi păstreze poziția.

— Dar de ce? întrebă Arnie. A adus vreo informație pe care să o putem folosi?

Roan clătină din cap. Nu putea să le explice lui Arnie şi lui Wil că Ferus avea acum un scop mai mare. Ferus îi căuta pe Jedi. Îşi împrumuta sprijinul şi expertiza rezistenței atunci când putea, dar nu era prima lui prioritate. În calitate de agent dublu, era într-o poziție perfectă pentru a accesa orice înregistrări pe care Imperiul le avea despre activitatea suspectă a Jedilor. Roan ştia bine că Ferus nu putea renunța la asta. Nu încă.

— În acest moment, ne întrebăm dacă pericolul la care se expune merită, spuse Wil. Eu nu cred că este de partea Imperiului, dar mulți Bellassani cred asta. Dovezile sunt în fața ochilor lor.

— Ar fi bine să merite, spuse Arnie.

— Sunt sigur că va merita, spuse Roan. Sunt sigur că Ferus este dureros de conştient de imaginea pe care o proiectează. Roan se gândi o clipă. În orice caz, ar trebui să luăm legătura cu el cât timp se află aici. Această afacere cu fabricile – ce se întâmplă cu adevărat? Nu este niciodată cu adevărat ceea ce spun ei că este.

— Şi rareori este în beneficiul nostru, adăugă Wil.

— Îl voi contacta, spuse Roan.

— Dar cum? Este înconjurat de Imperiu. Este practic ataşat de şoldul lui Darth Vader, spuse Arnie cu o grimasă.

— Am eu o cale, promise Roan.

Capitolul 10

Ataşament.

Ferus nu ar fi trebuit să aibă niciunul. Dacă voia să fie un Jedi adevărat. Dar ce însemna asta, *ataşament*? Chiar şi când fusese Padawan, îl nedumerise. Fusese ataşat de Siri, Maestra sa. Ea fusese un mentor, o soră mai mare, o prezență în viața lui care îl protejase şi, în felul ei, îl prețuise.

Ce înseamnă asta, să nu mai fii ataşat? Îi pusese această întrebare în timpul unei lungi curse spre Inelul Exterior. Siri se afla într-una dintre pozițiile ei preferate, pe podeaua cabinei de pilotaj. Îi plăcea să se întindă acolo, cu zumzetul motoarelor sub spatele ei, cu picioarele încălțate încrucişate pe scaunul copilotului.

Pare atât de greu, Maestră. Să am atâtea ființe care sunt importante pentru mine, dar să nu fiu ataşat de ele. Nu înțeleg ce înseamnă fără ataşament.

Siri nu se ridică, dar el văzu cum cizmele ei se legănau înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, în timp ce se gândea la întrebare. Gândindu-se acum, Ferus se miră de expresia de pe fața ei. Existase un joc de emoții care o făcuse să pară blândă, apoi tristă, apoi acea emoție... dispăruse, iar ceea ce rămăsese era pur şi simplu contemplație, un Maestru care încerca să ajungă la răspunsul corect pentru o întrebare care nu avea răspuns.

Nu e atât de greu de explicat, răspunsese Siri în cele din urmă. *Să iubeşti fără să vrei să posezi sau să influențezi. Să prețuieşti fără să păstrezi. Să ai fără să ții.*

Ferus îşi amintea că dăduse din cap. Crezuse că înțelesese. Ca de obicei, voise să-i facă pe plac. *Am înțeles, Maestră.*

Siri se uitase la el şi zâmbise. *Ba nu, nu înțelegi. Nu e ceva de înțeles. Este ceva pentru care trebuie să te străduieşti.*

Dar acum era pe Bellassa şi totul îi amintea de ataşament. Ataşamentul față de o lume adoptivă, ataşamentul față de Roan, ataşamentul față de prieteni. Se tot lovea de amintiri oriunde se uita. Văzu că Jedii aveau dreptate. Interfera cu conexiunea sa cu Forța. Îi afecta concentrarea. Tot ce voia să facă era să se strecoare şi să-l găsească pe Roan, să se relaxeze în tovărăşia *Celor Unsprezece*.

După tot ceea ce se întâmplase cu Imperiul, Obi-Wan îi spusese că, deoarece se schimbaseră atâtea lucruri, poate că şi regulile Jedilor se vor schimba – dacă mai exista vreunul în viață care să le schimbe. Poate că ataşamentul putea fi valorificat. Se confruntau cu un sistem care nu prețuia nimic, cu atât mai puțin ataşamentul. Aşa că, poate că trebuiau să păstreze ceea ce puteau. Nu voia să-i lase să dispară. Nu voia să renunțe la nimic din toate astea. La niciun ataşament din inima lui.

Trebuia să găsească o cale de a face ca totul să se potrivească. Legătura lui cu Forța, şi legătura lui cu Forța Vie. Nu cea abstractă, ci cea particulară. Un chip special care îi aducea bucurie. Un mers familiar pe care îl căuta printre mulțimile din Ussa. Putea găsi putere în asta, nu slăbiciune. Nu ştiuse cum să fie aproape de cineva când părăsise Templul, dar învățase. Roan îi arătase cum. Roan crescuse într-o familie extinsă care era plină de certuri şi râsete şi prânzuri de familie care se prelungeau până la cină şi până la miezul nopții. Îl acceptaseră pe Ferus fără să pună întrebări şi

deveniseră şi familia lui. Şi acum îi trăda. Îl vedeau pe HoloNet. Se întrebau cum a putut să-i trădeze într-un asemenea mod.

Nu fusese deloc singur de când sosise. Vader se asigurase de asta. Fusese târât la întâlniri după întâlniri, prezentat ca un animal dresat. Gestionat în mod constant, escortat în mod constant, astfel încât nu putea vorbi direct cu niciun Bellassan.

Putea să scape. Doar că nu era sigur dacă ar fi trebuit să o facă. Să-i lase să-şi facă treaba, să-i lase să-l prezinte ca pe un trădător al Bellassanilor. Până când nu va şti cu siguranță ce făcea şi unde se ducea, va continua să simtă agonia asta şi nu va face nimic altceva decât să aştepte – şi să spere că va descoperi mai multe despre *APUSUL* şi despre ceea ce făcea de fapt Imperiul pe Bellassa. Pentru că ştia cu siguranță: se întâmpla ceva. Ceea ce nu era foarte mult, dar avea speranțe.

La întâlnire participau ingineri şi oameni de ştiință de pe mai multe planete din întreaga galaxie, toți oferindu-şi voluntar timpul pentru a retehnologiza fabricile Ussane şi pentru a le reporni economia. Sau cel puțin aşa se spunea. Ferus aştepta într-o cameră alăturată. El nu participa niciodată la întâlnirile în care se rosteau cuvintele adevărate. Îl scoteau la înaintare doar pentru jurnalişti şi pentru localnicii Bellassani. Era prezent la reuniunea în care se schimbau platitudini şi se făceau promisiuni care nu aveau nimic de-a face cu problemele reale.

Fusese într-o fabrică. Fabricile din Ussa erau modele de curățenie şi ordine. Erau limitate la un singur cartier şi îmbinau atât tehnologia avansată, cât şi un design bun. Ussanii erau mândri de textilele şi ceramica lor, care erau râvnite în întreaga galaxie. Fabricile nu erau mari, dar erau multe şi, de obicei, angajau o populație considerabilă din Ussa. Acum erau închise de şase luni de zile.

Ferus se uită pe fereastră la o grădină care era amenajată cu mese şi scaune pentru ca muncitorii să mănânce în aer liber pe vreme bună. Bellassa era binecuvântată cu arbuşti care înfloreau pe tot parcursul anului. Spre surprinderea lui, grădina dădea semne de îngrijire. Bordurile aleilor erau curățate, tufele tăiate şi înfloritoare. Dar fabrica fusese închisă.

— Eu o întrețin.

Ferus se întoarse la auzul vocii. Un bărbat de vârstă mijlocie, cu părul argintiu, privea grădina pe fereastră.

— Nu a fost niciodată treaba mea. Eu mă ocupam de securitate. Apoi am devenit îngrijitor când s-a închis. Dar nu mai suportam să văd buruienile care o sufocau. Întotdeauna a fost un loc frumos. Aşa că am avut grijă să rămână aşa, sperând că fabrica se va redeschide curând.

— Se pare că aşa va fi, spuse Ferus.

— Spune, nu trebuia să fii la întâlnirea de acolo?

Ferus îşi dădu seama că bărbatul nu-l recunoscuse. Din moment ce Ferus purta hainele unui străin, bărbatul presupusese că era unul dintre oamenii de ştiință.

— Ba da, dar au încuiat uşa, spuse Ferus.

Bărbatul ridică un card de chei.

— Eu pot să o deschid, aşa că te poți strecura prin spate. Îi făcu cu ochiul. N-are rost să enervezi Imperiul. Nu în zilele astea.

— Apreciez gestul, spuse Ferus.

Poate că va putea afla ceva, în sfârşit, dacă intra înainte să fie chemat.

Îl urmă pe bărbat pe hol şi se opriră în fața uşii nemarcate. Bărbatul trecu cardul de chei peste cititor şi uşa alunecă fără zgomot şi se deschise, iar Ferus se strecură

înăuntru. Se afla în spatele unui grup de ofițeri Imperiali de securitate, toți de rang înalt. Aceştia nu se întoarseră. Darth Vader era prezent şi le cerea atenția.

Moff Tarkin, cel cu fața cenuşie, vorbea:

— ...va avea la dispoziție resursele tehnice ale Imperiului pentru ajutor, spunea el. Dacă aveți nevoie de asistenți sau de computere suplimentare sau de resurse materiale, le puteți rechiziționa. Pe Bellassa, accentul va fi pus pe tehnologii noi pentru conducte de energie şi componente modulare pentru atmosfere artificiale la o scară fără precedent. Vă veți împărți în grupuri de concentrare şi veți ataca problemele cu soluții noi. Ne aşteptăm la inovație şi cerem rezultate. Aveți onoarea de a lucra la un proiect care va fi în beneficiul securității şi stabilității întregii galaxii.

Unul dintre oamenii de ştiință luă cuvântul, o femeie cu un aspect serios, îmbrăcată într-o tunică de un roşu închis.

— Dar care este proiectul?

— Asta veți afla atunci când va fi nevoie, spuse Tarkin.

— Cum putem lucra la proiect dacă nu cunoaştem imaginea de ansamblu? întrebă altcineva.

Ferus simți cum puterea mâniei lui Vader se răsfrânge în toată sala.

— V-ați primit instrucțiunile, spuse Tarkin.

— Sper că sunteți cu toții mulțumiți de aranjamentele pe care Imperiul le-a făcut pentru familiile voastre.

Era ca şi cum tot aerul fusese aspirat din încăpere. Privirile de nerăbdare şi condescendență de pe fețele oamenilor de ştiință se transformară în teamă. Ferus o putea mirosi. Îşi dădu seama ce însemna asta. Imperiul le luase familiile. Îi țineau ostatici pentru a se asigura de cooperarea oamenilor de ştiință.

Femeia în tunica roşie vorbi din nou. Vocea ei era gravă şi nu tremura.

— Ni se va permite să luăm legătura cu ei?

— Se vor aranja vizite. Atâta timp cât sunteți capabili să vă concentrați asupra muncii voastre. Îmi veți prezenta rapoarte regulate cu privire la progresele voastre.

Când nimeni nu obiectă, Tarkin continuă.

— Toate acestea se fac pentru a facilita noi progrese în cercetare şi descoperiri. Sunteți privilegiați să fiți în poziția de a ajuta Imperiul. Făcu un semn din cap spre fundul camerei. Aduceți presa.

Acesta fu semnalul pentru Ferus. Păşi în spatele unui stâlp şi aşteptă până când presa intră ascultătoare, apoi merse în urma lor. Ştia ce se aştepta de la el. Era prezent pentru a-i convinge că îngenuncherea în fața Imperiului era inevitabilă, chiar şi pentru aşa-zişii eroi ai rezistenței. Se duse şi se aşeză lângă Darth Vader. Îl privi pe Tarkin continuând să fie purtătorul de cuvânt oficial, prezentând grupul ca fiind un grup de reflecție numit *Proiectul Bellassan*, care ar fi aruncat Bellassa în viitor cu descoperiri tehnologice avansate, toate acestea fiind în beneficiul planetei. Oamenii de ştiință fuseseră de acord să îşi stabilească reşedința pe Bellassa pentru o perioadă de timp nespecificată, din marea lor dorință de a se alătura acestei călătorii ambițioase şi de neegalat în cercetare şi descoperire.

Bla-bla, gândi Ferus. Era o expresie a lui Trever.

— După cum vedeți, marele erou Bellassan Ferus Olin se află aici pentru a facilita tranziția, continuă Tarkin.

Ferus se luptă cu repulsia care se ridica în el. Văzu camera de ştiri HoloNet plutitoare îndreptată spre fața lui. Se forță să nu se gândească la nimic pentru ca fața

lui să pară albă. Nu voia să dea impresia că era mulțumit şi nici nu voia să-i dea motive lui Vader să se plângă de el. Trebuia să-şi joace jocul. Acum, pe lângă *APUSUL*, trebuia să afle adevăratele planuri ale Imperiului pentru Bellassa. Erau cele două lucruri legate? Care era proiectul ultrasecret pentru care fuseseră recrutați oamenii de ştiință?

Ferus urcă în speederul Imperial împreună cu restul echipajului de securitate. Accelerară pe străzile din Ussa înapoi spre districtul lacului Bluestone din centrul oraşului. Garnizoana, o plagă în peisaj, se ridica în fostul parc *Commons*, care fusese cândva un parc verde ce se întindea pe kilometri întregi, un loc central de adunare pentru Ussani.

— Hangarul este plin, spuse pilotul. Va trebui să mergeți pe jos de aici.

Ferus coborî împreună cu ceilalți. Trecuse de mii de ori pe jos prin acest verde în ceea ce părea a fi o viață anterioară. Începu să coboare pe pasarela de ardezie spre garnizoană. Ceilalți porniră la pas în jurul lui în ceea ce ştia că era o manevră de flancare pentru a-l împiedica să dispară.

În față văzu o pată de vopsea pe trotuar, ca şi cum cineva ar fi mers cu o cutie de conserve picurând. Ferus numără până la douăzeci şi cinci şi văzu o altă pată roşie. Apoi încă douăzeci şi cinci. Una galbenă.

Nerăbdători, ofițerii se grăbiră înainte. El rămase cu trupele de şoc. Fără îndoială că aveau ordin să îl înconjoare. Simți umărul paznicului de lângă el cum îl atinge pe al lui. Paşii lui se potriveau cu ai lor. Îl ghidau subtil spre intrarea în garnizoană, la doar câțiva metri distanță. Dar semnele îi spuneau că trebuia să scape de ei cumva. Era un cod atât de înrădăcinat în el încât era ca o voce în urechea lui.

Roan voia să-l vadă.

Capitolul 11

Bog Divinian țopăia pe scaunul din noul său birou de pe Rosha. Era un răsfăț prostesc pe care şi-l permitea atunci când nu era nimeni prin preajmă. Nu-i venea să creadă că se afla chiar aici, conducător al unui întreg sistem. Desigur, Samaria era un sistem de doar două planete, dar se afla în Nucleu şi era un început.

Se uită pe fereastră şi privi ruinele oraşului. Fumul încă era gros deasupra clădirilor. Îşi făcuse deja planuri pentru a reconstrui oraşul. Sau, mai degrabă, ordonase cuiva să găsească pe cineva care să facă acest lucru. Nu valora nimic pentru Împărat în starea în care se afla acum. Rosha deținea expertiza tehnică de care Imperiul avea mare nevoie, aşa că va trebui să îl readucă la normalitate. Nu putea risca să piardă această poziție. Ştia că invazia nu mersese bine. Fusese un pic cam dură. Dar, în general, se descurca bine. Foarte bine.

Un nor care trecea făcu fereastra opacă şi se văzu reflectat. Pentru o clipă, păru bătrân. În ultima vreme, fuseseră prea multe nopți lungi. Avea umbre sub ochi, şi îi atârna cumva pielea la nivelul maxilarului? Politica te putea îmbătrâni. Dar politicienii nu-şi puteau permite să pară bătrâni. Trebuia să găsească timp să se furişeze şi să rezolve câteva lucruri. În curând.

Bog se învârtea înainte şi înapoi în scaun, cu dispoziția lui veselă dispărută. Tocmai când începea să creadă că avea mâinile pline de bogății, îşi amintea brusc ceva ce nu avea şi se prăbuşea din nou în nefericire. Era un sentiment de singurătate.

Era numai vina lui Astri. Avusese o familie, iar ea i-o furase. El câştigase jocul politic, dar Astri îl păcălise cumva şi i-l luase pe Lune. Avea spioni care lucrau pentru el, încercând să-i dea de urmă, dar ea dispăruse pur şi simplu de la *Turnurile Fântânii* din Sath, zburând cu un grup misterios, fără îndoială ajutată de rezistență.

Puse mâna pe comunicator şi îl contactă pe Sano Sauro. Sauro o dăduse în bară rău de tot şi fusese retrogradat, dar Bog învățase să nu dea niciodată cu piciorul scării care îl propulsase în vârf. Nu ştiai niciodată când aveai din nou nevoie de scară.

Sauro îi preluă imediat comunicarea, ceea ce era plăcut. Acum că Bog era Guvernator Imperial, nu mai trebuia să se chinuie să obțină atenție.

Sauro era în continuare Senator pentru că se putea conta pe el să voteze strict după cum voia Împăratul, dar nu mai era şeful unor comisii puternice, nu mai era un politician cunoscut, care putea vorbi direct cu Palpatine. Acum era pur şi simplu responsabil de Academia Navală Imperială, ceea ce îl amuza nespus pe Bog.

Sauro era practic o doică!

— Bună, Bog, spuse Sauro. Cum merge treaba cu guvernarea?

Bog putu auzi otrava din tonul lui. Sauro era probabil mâncat de viu de gelozie. Crezuse că era mai deştept decât Bog şi că va creşte mai repede sub noul guvern. Ceea ce nu prețuise fusese instinctul lui Bog. Asta îl făcea mai deştept decât toți ceilalți atotştiutori.

— Ne apropiem de o stare de bine, răspunse Bog scurt. Sunt multe de făcut, e o perioadă aglomerată aici. Încerc să unesc planeta, să-i conving să se alieze cu Imperiul.

— Bineînțeles.

— Vreo veste despre proiectul nostru?

— Niciuna. Dar am intrat în baza de date MAS.

— Ce e asta?

— *Mişcări Suspecte*. Acronimul MS. Porecla MAS. Trupe de şoc şi spioni care patrulează pe Coruscant şi stau cu ochii în patru după activități suspecte. Fac verificări de identificare. De asemenea, se desfăşoară şi în lumile ocupate de Imperiu. Guvernatorii stabilesc programele. Toate intră într-o singură bază de date şi sunt comparate şi verificate încrucişat. Apoi, ofițerul şef de securitate decide cu privire la supraveghere. Acum am acces la baza de date. M-am gândit că ştii despre MAS, Bog.

Sauro puse accent asupra numelui său, doar un pic. Doar pentru a arăta că erau încă asociați apropiați. Bog se întreba dacă nu cumva ar putea să-l roage pe Sauro să-i spună *Guvernator*.

— Oh, bineînțeles, spuse el repede. Doar că nu am înțeles jargonul.

— Bine. Oricum, primesc zilnic rapoarte şi le examinez personal. Dacă am vreo pistă, te anunț.

— Cum ai făcut asta? Să ai acces la baza de date? Să recunoaştem, probabil că autorizația ți-a fost redusă aproape de zero, *Sano-Mano*.

Bog îşi permise un mic râset.

— Asta este o academie navală, spuse Sauro cu o voce ca un congelator în carbonită. Încă mai conduc căutarea oricărui adept al Forței care să se alăture acesteia. Am o prietenie valoroasă cu Hydra.

Noul Mare Inchizitor. Cum reuşise Sauro să facă asta? Nu era un tip cu care să vrei să-ți petreci timpul. Şi totuşi, reuşise să adune mai multe favoruri şi alianțe decât Bog însuşi. Ceea ce era un motiv pentru a-l ține fericit.

— În regulă, atunci. Ține-mă la curent. Şi voi transmite ce treabă bună faci, data viitoare când voi vorbi cu Împăratul Palpatine. Bog nu vorbea de fapt cu el. Dar era sigur că o va face, acum că era guvernator al unui sistem important.

— Generozitatea ta a fost întotdeauna copleşitoare, spuse Sauro.

Bog se simți flatat, chiar dacă nu era sigur că Sauro era sincer.

— Ei bine, ştii doar, galaxia este mare. Se întâmplă o mulțime de lucruri. Trebuie să ne ținem reciproc la curent. Să ne ajutăm unde putem.

— Ținem legătura.

Bog simți că Sauro era pe punctul să încheie, aşa că închise rapid comunicatorul pentru a fi el cel care să întrerupă comunicarea. Apoi apăsă pe butonul pentru asistentul său îi ceru să afle de ce programul MAS nu fusese instalat pe Rosha. Doar dacă nu cumva fusese deja instalat, iar notația era îngropată în acele rapoarte pe care el tot îşi propunea să le citească.

Până atunci, îl avea pe Sauro pe linie directă.

Capitolul 12

— Nu am avut noroc de când a preluat Împăratul controlul, le spuse Solace pe un ton scăzut însoțitorilor ei. Am uitat cum e să te simți astfel.

— Te simți strălucitor de bine, spuse Clive. Asta e tot ce ştiu. Era şi timpul să prindem o pauză...

El şi Astri mergeau împreună cu Solace pe o alee. Clive investigase nişte contacte vechi de pe Coruscant. Unul dintre contacte îl pusese la curent cu o rețea de hanuri de reşedință care îi acceptau pe cei care fugeau de Imperiu. Grupul lăsase dispozitive de supraveghere în fața fiecărui han. La trei niveluri sub *Districtul Portocaliu*, dăduseră lovitura. Nu fusese nimic mai mult decât o umbră pe înregistrarea de supraveghere. O siluetă care sărise de pe o clădire aflată la o sută de metri distanță, aterizase uşor pe acoperiş, apoi intrase înăuntru printr-o fereastră deschisă. Solace văzuse imaginea şi şoptise *Jedi*. O supraveghează imediat. Nimeni nu intrase sau ieşise, nici pe uşa de la intrare, nici pe ferestre, nici pe acoperiş.

— E timpul să aruncăm o privire, spuse Solace. Mă îndoiesc că pot surprinde un Jedi, dar dacă mă pot apropia suficient de mult, va vedea că şi eu sunt un Jedi. Aş vrea să evit să mă lupt inutil cu unul.

— Bine spus, zise Clive. Du-te tu prima.

Solace arcui o sprânceană la el, apoi sări cu Forța până la o cornişă aflată la cincizeci de metri mai sus.

— Ce se mai dă mare, spuse Clive.

De la înălțime, Solace îi privi pe Astri şi Clive. Spera ca ei să nu-i stea în cale.

Din acel punct de observație, zări fereastra pe care o văzuse în imaginile de supraveghere. Solace sări peste distanță şi intră în fereastra deschisă. Ajunse într-un hol îngust, ascultând tăcerea. Era un truc pe care îl perfecționase în nenumărate şi plictisitoare sesiuni la Templu. Ea fusese doar un om. Nu avea genul de puteri extrasenzoriale pe care le văzuse la alte specii. Aşa că îşi lucrase simțurile timp de ore nesfârşite. Descoperise că auzul ei era peste medie, aşa că se concentrase pe el. Exersase şi iar exersase, introducând mii de sunete diferite în computer, scăzând din ce în ce mai mult volumul pentru a le identifica, până când putu auzi o muscă ce ateriza pe un perete aflat la douăzeci de metri distanță. *Concentrează-te. Diferențiază.* Zumzetul uşor al gurilor de aerisire, vâjâitul îndepărtat al liftului. O tuse în spatele uşii de la 1257. Cineva se răsuci pe o canapea de dormit din camera aflată chiar vizavi de ea. În camera alăturată, un prosop alunecă de pe o tijă şi căzu pe podea. Fu ridicat şi agățat din nou. Apoi auzi ceea ce aştepta.

Alunecarea unei țesături aspre pe pielea unei curele, în timp ce cineva se mişca. Un clic metalic uşor, inconfundabil, în timp ce un obiect era desfăcut.

El ştia că ea era aici.

Solace merse cu grijă pe hol, oprindu-se în fața uşii pe care o dorea. Nu exista decât un singur mod de a se anunța, un singur mod de a lăsa ființa de dincolo de uşă să ştie că nu-i voia răul. Îşi desprinse sabia de lumină, o activă şi o îngropă în uşă.

O bătaie de inimă mai târziu, trei lucruri se întâmplară simultan. O sabie intră

în uşă din partea cealaltă.

Ei bine, salut, spuse ea în mintea ei.

Încă zâmbea în timp ce trupele de şoc ieşeau din tubul liftului. În acelaşi moment, Clive şi Astri intrară pe fereastra holului.

— Trupe de şoc! strigă Astri.

— Nu mai spune! strigă Solace înapoi.

Focurile de blaster străbătură holul. Solace îşi scoase sabia din uşa de metal topit şi începu să avanseze, cu sabia dansând. Nu ştia ce va face Jediul aflat de cealaltă parte a uşii, dar un mic ajutor ar fi fost binevenit. Dar nu sosi nimeni.

Trupele de şoc eliberară doi droideka. Niciun Jedi nu voia să se încurce cu un droideka. Erau greu de oprit, iar tunurile lor cu două ţevi puteau da chiar şi unui Jedi o durere de cap în luptă. Solace sări din calea lor, încercând să găsească o cale de a trece de scuturile deflectoare fără să fie spulberată.

Un alt soldat rostogoli o grenadă spre ea. Solace o respinse cu un picior, în timp ce sărea în sus pentru a doborî droidul căutător de deasupra ei. Mai mulţi soldaţi ieşiră din tubul liftului. Grenada explodă, trimiţând trei dintre ei prin aer.

Cu siguranţă avea mâinile ocupate.

Mulţumesc mult, oricine ai fi, gândi Solace. Jediul scăpase în mod evident din cameră pe fereastră. Ei bine, galaxia se schimbase, iar Jedii rămaşi se schimbaseră odată cu ea. Acum fiecare Jedi era pentru el sau pentru ea însăşi.

Nu asta îi spusese ea lui Ferus?

Un foc de armă veni prea aproape pentru a fi confortabil. Mintea ei de luptă ezitase pentru o clipă. Nu-i stătea în fire să se gândească la altceva în mijlocul unei bătălii. Ar fi putut fi mortal. Dintr-o dată, un bărbat înalt, de sex masculin, ieşi din puţul turboliftului. Solace nu-i zări faţa, ascunsă în umbra unei glugi. Dar mânuirea sabiei sale era extraordinară. Trupele de şoc erau acum înconjurate, iar Solace şi misteriosul Jedi se mişcau în echipă. Jediul cel înalt era în mod evident familiarizat cu droideka. Lovi cu sabia într-un arc de cerc şi, cu o precizie abilă, îi atinse într-un punct vulnerabil despre care Solace nu ştiuse că exista, sub învelişul lor, lângă motoarele repulsor. Jediul sări apoi peste soldaţii rămaşi şi ateriză lângă ea. Ea surprinse rapid impresia unor ochi de culoarea cromului, a pielii palide şi a unei feţe melancolice.

Îşi smuci bărbia spre fereastra din hol, unde Clive şi Astri se adăpostiseră într-o uşă. Ea îi citi intenţia fără cuvinte. Era timpul să plece de acolo. Alergară împreună pe hol, continuând să devieze focul de la soldaţii rămaşi. Solace le făcu semn lui Clive şi Astri, care săriră pe fereastră, folosindu-se de cablurile lor lichide. Solace şi Jediul îi urmară. Aterizară pe acoperişul de alături şi alergară pe el, ferindu-se de guri de aerisire şi de resturi de materiale.

Jediul preluă conducerea. Era evident că plănuise o cale de scăpare. Îi conduse spre un puţ gol de tuburi de lift care avea o uşă mică pe acoperiş. Folosind cablurile lichide, Astri şi Clive coborâră în rapel în puţ. Solace şi Jediul săriră.

Jediul cel înalt îi conduse apoi printr-un nivel de serviciu al clădirii, unde se aflau spălătoria şi depozitul. Alergară printr-un labirint întortocheat de holuri care semănau cu nişte tuneluri. Apoi desprinse o grilă din perete şi îi grăbi înăuntru. Târându-se, urmară conducta până când el le făcu semn în sus. Solace împinse grila în afară şi ieşiră pe o alee necunoscută.

Pătaţi de rugină şi noroi, cei patru se priviră unii pe alţii. Jediul nu spuse nimic. Solace nu îl recunoscuse. Văzu acum că avea părul alb şi că era tuns scurt. În pofida

structurii sale mari, se purta cu grație.

— N-ai de gând să te prezinți? întrebă Solace.

— Ry-Gaul, spuse el.

Vocea îi era joasă şi mai blândă decât se aşteptase ea.

— Numele meu ca Jedi era Fy-Tor Ana, spuse ea. Acum sunt Solace.

— Mai sunt şi alții? întrebă Ry-Gaul. Eu am fost singur.

— Nu mulți, spuse Solace. Eu am fost contactată de Ferus Olin. Încearcă să adune toți Jedii care au mai rămas. A fost…

— Ucenicul lui Siri Tachi. Fața lui Ry-Gaul suferi o schimbare. Liniile severe se neteziră. Era aproape de un zâmbet, dar nu chiar. Ferus, spuse el. Am fost în mai multe misiuni cu el. Cu Padawanul meu, Tru Veld.

Solace aprobă din cap. Nu ținuse niciodată evidența Padawanilor. Alesese să nu ia niciun ucenic. Dar Ferus îl menționase pe Tru Veld. Îi fusese prieten şi îi găsise sabia la Templu.

— Ştii ceva despre el? întrebă Ry-Gaul, pe un ton brusc urgent.

— Ştiu că este mort, spuse ea. Îmi pare rău.

Nu-i stătea în fire să spună cuiva că-i pare rău pentru ceva cu care nu avea nicio legătură. Dar ceva în legătură cu acest bărbat mare şi cu puține vorbe o făcu să fie un pic mai politicoasă decât era de obicei.

Ry-Gaul îşi plecă capul.

— Este ceea ce mă aşteptam să fie. Cu toate astea, îmi este greu să o aud.

Solace îşi aplecă capul aproape de el.

— Dintre toate ființele din univers, cred că sunt una dintre puținele care pot spune că ştiu cum te simți.

Capitolul 13

Ferus nu ştia dacă va funcționa. Dar elimină îndoiala din mintea lui. Dacă se tot întreba dacă va funcționa, nu va funcționa.

Se întoarse spre soldatul din trupele de şoc.

— Puteți să mă lăsați aici. Pot să-mi găsesc singur drumul.

Soldatul se întoarse spre ceilalți.

— Îl putem lăsa aici. Îşi poate găsi singur drumul.

Era chiar atât de simplu? *Simplu, este. Credință, este*. Să ajungi la punctul în care era simplu – asta era greu.

Ferus nu îşi forță norocul. Se îndepărtă rapid, pe cărare, apoi se întoarse pentru a traversa garnizoana prin spate, acolo unde perimetrul ei era cel mai aproape de stradă. Traversă rapid spre un bulevard aglomerat. Se aştepta să fie oprit în orice moment. În schimb, reuşi să se piardă în mulțime.

Nu fusese urmărit, era sigur de asta. Merse pe străzile cunoscute. În ciuda faptului că era îngrijorat, epuizat şi obosit, simțea că începe să-i fie bine. Doar pentru că se plimba pe aceste străzi, fără escortă. Doar pentru că era el însuşi, pentru oricât de puțin timp.

Înainte să plece amândoi în Războiul Clonelor, el şi Roan vorbiseră despre ce ar fi făcut dacă ar fi fost despărțiți, dacă Bellassa ar fi fost invadată, dacă... Erau atât de mulți *dacă* în acele zile, gândi Ferus. Dar nu la fel de mulți ca acum. Aşa că aleseseră mai multe zone din Ussa şi din împrejurimi ca loc de întâlnire, apoi atribuiseră câte un cod fiecărui loc. De asemenea, aleseseră mai multe locuri din oraş şi mai multe metode de a se alerta reciproc. Ferus nu uitase nimic din toate acestea.

Roan îi indicase să se îndrepte spre cel de-al treilea loc secret de întâlnire, în districtul Lacul Norilor, în apropierea vechiului lor birou. Era o cafenea mare şi plină de viață. Ferus intră, păstrându-şi cu grijă gluga pe față, ca să nu fie recunoscut. Cunoştea bine acea cafenea. Roan o alesese, fără îndoială, pentru că era întotdeauna aglomerată şi avea trei intrări şi ieşiri.

Roan îl aştepta. Ferus continuă să se mişte, dar ochii i se încețoşară şi îi era greu să vadă. Cafeneaua era plină, şi era un vârtej de culoare şi mişcare, de sunete care îi loveau urechile într-un vuiet continuu. Se simțea copleşit de senzație. Era acasă şi acolo era Roan, aşteptând. Pentru o clipă imposibilă, fu ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat.

Nu aşa ar fi trebuit să vadă sau să audă un Jedi. Nu aşa trebuia să se simtă un Jedi. Un Jedi nu trebuia să vrea să se întoarcă. Un Jedi trebuia să accepte locul în care se afla.

Era conştient de Dona, aflată la o masă din apropiere. Asta îl ajută să se stabilizeze. Fu capabil să supravegheze camera, să caute ieşiri şi strategii în cazul în care ar fi fost descoperiți. Abia atunci privi înapoi şi simți plăcerea de a-l revedea pe Roan. Se aşeză la masă.

— A fost atât de ciudat să te văd stând aici.

Roan ştia exact la ce se referea.

— Ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat.

— Când totul s-a schimbat.

Ochii trişti ai lui Roan erau de acelaşi verde-cenuşiu limpede. Era din ce în ce mai sănătos pe zi ce trecea. Procedurile de tortură la care fusese supus în închisoarea Imperială nu îl schimbaseră aşa cum se temuse Ferus că o vor face.

— Trever? întrebă Ferus.

— Este bine. E aici, pe Bellassa.

Ferus aprobă din cap. Uşurarea pe care o simţea îi făcu picioarele să tremure.

— A venit la bază cu o navă nouă, crezând că îl vom primi cu toţii cu braţele deschise. Ei bine, l-am primit.

Ferus zâmbi.

— Cel puţin s-a întors.

— Aşa a spus şi el.

Roan lăsă să treacă un moment de tăcere împărtăşită. Mâinile lui se odihneau pe masă, o mână înghesuită în cealaltă într-un mod pe care numai Roan îl avea.

— De ce m-ai chemat? întrebă Ferus.

Nu ştia cât timp aveau la dispoziţie, dar nu era mult.

— *Cei Unsprezece* sunt preocupaţi de rolul tău pe Bellassa, spuse Roan. În Ussa, sentimentele sunt împotriva ta. Îmi dau seama că pentru tine este un aspect secundar. Dar este o lovitură pentru mişcarea de rezistenţă. Şi am avut multe în ultima vreme. Ai aflat ceva ce ne poate fi de folos?

— Nu încă, recunoscu Ferus. Sunt ţinut într-o lesă foarte scurtă. Dar am aruncat o privire rapidă în fişierele cilindrului de cod al lui Vader. Este ceva pe el numit *APUSUL* pe care vreau să-l cercetez. O operaţiune pe scară largă. Şi mai este şi problema retehnologizării fabricilor din Ussa. Ce se întâmplă cu adevărat acolo?

— Cele două sunt legate?

— Ar putea fi, dar nu cred. *APUSUL* are toate semnele unei operaţiuni cu capcane, precum Ordinul 66. Planurile de aici implică ceva mare, un fel de tehnologie pe care Imperiul o dezvoltă şi care este atât de secretă încât doar câţiva de la vârf ştiu despre ea.

— Cine? Vader?

— Vader, în primul rând. Moff Tarkin, de asemenea.

— Tarkin. E un tip urât. Se pare că are degetele băgate în o mulţime de plăcinte. Roan se gândi un moment. Poţi să ne faci să intrăm în locul unde se ţin înregistrările?

— Nu ştiu. Va trebui să fac nişte investigaţii mai întâi.

— Ar trebui să ţină un fel de dosare chiar la fabrică. La începutul unei operaţiuni, lucrurile pot fi dezordonate – sistemele nu sunt puse la punct, lanţul de comandă nu este îndeajuns de bine stabilit. Ar trebui să intrăm, probabil noaptea, şi să ne băgăm nasul prin dosare.

Ferus aprobă din cap.

— Dacă aflăm despre ce este vorba, sunt gata să renunţ. Am terminat.

— Te-ai săturat deja de compania lui Vader?

Ferus făcu o grimasă.

— Dacă reuşim să dezvăluim ceea ce fac aici, suspiciunile vor cădea asupra mea. Nu vor mai avea încredere în mine cu nimic după aceea. Şi dacă pot să plec şi să mă ascund aici, pe Bellassa…

— Îi vei face de ruşine. Roan aprobă din cap. Cred că ai stat destul timp cu ei.

— E vorba că... *APUSUL*. Orice ar fi asta. Trebuie să aflu.

— Există şi alte căi. Nu trebuie să fii în buzunarul lui Vader. Oricum, s-ar putea să nu-ți dea niciodată permisiunea de a găsi ceva important.

— La asta m-am gândit şi eu. Dar... dacă nu mai lucrez pentru Imperiu, nu pot rămâne pe Bellassa. Va trebui să mă întorc la bază pentru o vreme. Apoi să plec şi să caut alți Jedi.

— Ştiu, spuse Roan. Mă bucur că ai adus asta în discuție. Am văzut în sfârşit baza ta secretă şi pot să-ți spun că ai nevoie de ajutor.

Ferus se gândi la implicații. Ştia ce însemna asta. Roan se oferea să vină cu el.

— Întotdeauna ai spus că treaba ta este aici, pe Bellassa.

— Treaba mea este să te ajut, spuse Roan. Dacă asta înseamnă să te ajut cu planul tău nebunesc de a-i găsi pe Jedi, o voi face. Facem parte din aceeaşi luptă acum. Eu pot fi înlocuit aici, pe Bellassa. Sunt unii care îmi pot lua locul. Ai nevoie de ajutor acolo. Sunt de acord cu această persoană Flame când vine vorba de un singur lucru: trebuie să ne gândim la rezistența galactică. Este singura cale. Nu o putem face doar pe o singură planetă. Mai devreme sau mai târziu, ceea ce faceți voi se va lega cu ceea ce se face în altă parte.

— Aşa sper, spuse Ferus. Mă bucur că vii.

— O să vin. Dar mai întâi hai să facem tot ce putem aici. Contactează-mă când găseşti o modalitate de a intra. Voi aduna o echipă.

Se ridicară în picioare. Nu puteau risca să mai stea. Ferus simți din nou cum singurătatea îi înfăşura inima. Erau atât de multe lucruri despre care ar fi vrut să vorbească cu Roan şi nu putea. Nu doar despre logistică, ci şi despre sentimente. Un lucru putea fi spus despre război – niciodată nu era suficient timp.

Urmă o apucare rapidă a brațului celuilalt în vechiul lor salut, o privire în ochi, iar Ferus se întoarse pe călcâie şi dispăru.

Capitolul 14

Keets se prăbuşi pe o bancă, respirând greu.

— Nu m-am... înscris... în Rezistență... ca să fiu... – îşi lăsă capul pe spate şi lăsă să-i iasă o gură de aer explozivă – ...o dădacă!

— E o pacoste, spuse Curran, cu o privire afectuoasă către Lune.

Stăteau într-un mic parc de la nivelul cel mai înalt al Coruscantului, în apropiere de Districtul Senatului. Lune implorase să i se permită să se joace, iar *Districtul Portocaliu* nu prea era potrivit. Astri îi dăduse permisiunea cu reticență. Voia ca Lune să se bucure de soare, în ciuda grijilor ei. Stătuse pe asteroid săptămâni întregi, fără lumină. Keets şi Curran se hotărâseră pentru un cartier popular cu familii, ca să se poată pierde în mulțime.

— Nu putem lua un droid pentru treaba asta? întrebă Keets. Vreo dădacă de clasa a treia cu o dispoziție plăcută?

— Dex ne-a cerut să o facem, spuse Curran. În plus, un droid nu va sta cu ochii în patru după trupele de şoc.

— Puştiul ăla probabil că ar putea să-l şi programeze, spuse Keets. Ar putea probabil să facă orice şi-ar pune în minte.

Priviră cum Lune se alătura unui joc pe care câțiva băieți şi fete îl improvizaseră pe una dintre instalațiile de pe terenul de joacă, un tobogan mare din plastoid care trimitea sufluri de aer pentru a accelera coborârea. Grupul se aliniase pe diferitele tobogane şi se întrecea să vadă cine coboară cel mai repede. Râsetele ajunseră până la Keets şi Curran.

— Haide, spuse Curran. Asta ar trebui să te facă şi pe tine să zâmbeşti.

— Eu nu mă dau în vânt după copii, spuse Keets. Poate că nu mai sunt un jurnalist galactic faimos, poate că trebuie să mă screm şi să mă micşorez atunci când trec pe lângă o baghetă luminoasă şi poate că locuiesc cu un fost bucătar de tocăniță de bantha, dar nu am coborât atât de jos.

— Eşti un om foarte cinic, spuse Curran cu seninătate.

Keets îşi puse un braț peste bancă şi se uită la o statuie impunătoare a lui Palpatine.

— Oraşul Galactic a fost un loc destul de frumos.

— Vrei să spui *Oraşul Imperial*, îl corectă Curran.

— Niciodată nu-l voi numi aşa, răspunse Keets. Împăratul *Palpa-cretin* poate să-l redenumească, dar eu nu trebuie să-l ascult. Hei, ce face puştiul ăla acum? întrebă Keets, uitându-se la Lune.

Băiatul deschisese panoul de control al toboganului electric şi făcea o ajustare.

— Ar trebui să..., spuse Keets.

Curran clătină din cap, zâmbind.

— Eu zic să ne uităm şi gata.

Lune urcă înapoi pe rampă până în vârful toboganului apoi se poziționă în fața jeturilor. Senzorul îi detectă prezența, iar o rafală de aer îl trimise direct în sus. În loc să aterizeze, Lune rămase suspendat acolo.

Lui Keets îi căzu maxilarul. Curran se ridică pe jumătate. Lune făcu o întoarcere în aer. Se uită la ceilalți copii cu fețele întoarse spre el şi scoase limba.

— Curran..., spuse Keets cu avertisment.

— E în regulă, spuse Curran, relaxându-se înapoi în scaunul lui.

— Nu asta am vrut să spun.

Keets îl împinse şi arătă cu degetul. O echipă din trupele de şoc care patrula tocmai traversa strada.

— Ce ar trebui să facem? întrebă Curran.

Fața lui blănoasă, în mod normal de culoarea unei nuci prăjite, păli.

— Dacă alergăm spre el, nu vom face decât să le atragem atenția, spuse Keets. Nu îl vor observa. Nimeni nu observă copiii.

Lune ateriză pe fundul toboganului, apoi sări din nou în sus. Ceilalți copii țipară la el cu bucurie, bătând din palme. Şeful trupelor de şoc se uită în sus.

— Uh-oh, icni Keets.

Lune sări pe tobogan, mai prinse o rafală de aer şi folosi şi Forța pentru a sări şi mai sus. Ateriză deasupra unei terase vecine, apoi folosi impulsul pentru a sări din nou înapoi şi ateriză în fața copiilor care îl aplaudau. Keets putu vedea doar căştile soldaților din trupele de şoc mişcându-se în timp ce îl urmăreau pe Lune.

— Să-l prindem, spuse Keets.

Se îndreptară amândoi spre Lune, iar Keets îi vorbi încet.

— E timpul să mergem, puştiule.

— Nu! strigară toți ceilalți copii. Arată-ne cum ai făcut asta!

— Îmi pare rău!

Curran încercă să se desprindă din mulțimea de copii.

Trupele de şoc începură să se îndrepte spre ei. Keets băgă mâna în buzunar şi scoase punga de dulciuri pe care o cumpărase de la un vânzător. Le aruncă apoi în aer.

— Distracție plăcută!

Copiii se împrăştiară, urmărind bomboanele. Keets îl îndemnă pe Lune să înainteze. Curran îl flancă, scoțându-l repede din locul de joacă. O luară pe prima stradă pe care o avură la dispoziție, apoi pe următoarea, şi pe următoarea, până când se pierdură în mulțime şi ştiură că nu fuseseră urmăriți.

Apoi se uitară unul la altul peste capul lui Lune. Aproape că nu mai conta că scăpaseră. Lune fusese observat.

Capitolul 15

Ferus se strecură înapoi în garnizoană şi se duse în camera care îi fusese repartizată. Se aşeză pe un scaun, gândindu-se.

Conducte şi componente modulare pentru atmosfere artificiale la o scară fără precedent.

Ferus ştia că atmosferele artificiale puteau însemna orice. Putea fi vorba de un oraş mic, de o navă mare sau de o clădire. Construia Imperiul o închisoare uriaşă? Un nou sediu?

Nu sediul central, gândi Ferus. Împăratul a reamenajat Senatul după bunul său plac. Nu avea nevoie de un sediu nou. Şi, în plus, un astfel de proiect nu ar fi trebuit să fie secret.

...o amploare fără precedent... Lui Ferus nu-i plăcea cum sună asta.

* * *

În următoarele trei zile, Ferus fu escortat la fabrică împreună cu oamenii de ştiinţă. Fabricile Bellassane îşi combinau întotdeauna laboratoarele de cercetare cu facilităţile de producţie în acelaşi complex, aşa că oamenii de ştiinţă aveau deja câteva resurse pentru început. Ferus se trezi cu sarcini neînsemnate de verificare a livrării diverselor provizii către laboratoare, cum ar fi dataporturi şi datapaduri. Deoarece nu începuse nimic secret, reporterii de pe HoloNet aveau mână liberă.

Ferus fu alături de ei în calitate de *facilitator*, ceea ce însemna că participa la întâlniri în care nu se decidea mare lucru pentru a apărea în mai multe ştiri despre uimitorul Imperiu şi despre ceea ce putea realiza pe Bellassa. Nu se menţiona nicăieri la ce urmau să lucreze oamenii de ştiinţă, decât în termenii cei mai vagi. Cel puţin din poziţia în care se afla, putea să privească. Observă că Moff Tarkin intra adesea într-un anumit birou, unde ofiţerii superiori stăteau în faţa unor console de calculator. Presupuse că aceştia configurau programe şi structuri organizaţionale. O echipă de arhitecţi Bellassani cu aspect nervos fusese adusă, fără îndoială pentru a *facilita* conversia. Ferus încercă să găsească o modalitate de a fi singur cu oamenii de ştiinţă, dar aceştia erau atent supravegheaţi. Putea simţi suferinţa unora dintre ei, dar îşi dădea seama că mai mulţi se oferiseră voluntari pentru această misiune. Un om de ştiinţă din Eriadu părea deosebit de dornic să-l impresioneze pe Tarkin. Femeia cu faţa tristă în tunica roşie era retrasă, dar posomoreala era ca un nor în jurul ei.

Singura speranţă a lui Ferus era să intre în acea cameră.

În cea de-a treia după-amiază începuse să dispere când, în timp ce se îndrepta să plece cu o trupă de ofiţeri, îl văzu pe îngrijitorul fabricii trecând cu un cărucior cu repulsor. Ferus îi făcu un mic semn de recunoaştere, dar îngrijitorul întoarse capul. Derutat de reacţia lui, Ferus ieşi cu ofiţerii spre docul principal. Acesta era gol.

— Nava ar fi trebuit să fie aici, aşteptând, spuse ofiţerul superior, supărat, apoi îşi scoase comunicatorul. Care este situaţia transportului înapoi la garnizoană? lătră el.

— A fost oprit tot traficul aerian în timp ce se făcea o probă a navelor de aprovizionare pentru cursa *Despayre*, spuse o voce.

— Aduceți o navă aici, acum! ordonă ofițerul nervos.

Despayre. Ferus mai auzise numele ăsta înainte, când fusese pe planeta închisoare imperială de pe Inelul Exterior. Prizonierii lucraseră într-o fabrică uriaşă. Nu ştiau niciodată la ce lucrau, dar el descoperise că piesele erau expediate către o instalație de pe Despayre. Era o coincidență prea mare. Era asta o piesă din puzzle?

Privirea lui Ferus se îndreptă spre uşile translucide de la un capăt al platformei. Acestea se deschideau în grădina pustie.

— Voi aştepta acolo, îi spuse ofițerului, care făcu o grimasă, dar aprobă din cap.

Ferus îşi flutură mâna peste senzor şi intră în grădină. Peste o clipă, o altă uşă se deschise şi, aşa cum sperase, intră îngrijitorul. Acesta nu îi aruncă nicio privire, ci îşi luă imediat uneltele şi îngenunche pentru a curăța un grup de plante firave.

— Mă bucur că te-au lăsat să păstrezi grădina, spuse Ferus, venind în spatele lui.

Îngrijitorul nu îşi ridică privirea.

— Ei? Mi se pare că eşti unul dintre ei acum.

Ferus nu putu să nu observe disprețul din tonul bărbatului.

— Nu te-am recunoscut la început, continuă îngrijitorul, cu mâinile în pământ în timp ce scotea cu grijă o buruiană. Dar acum ştiu cine eşti. Te-ai luptat cu ei, i-ai sfidat şi i-ai făcut să pară nişte proşti. Iar acum eşti unul dintre ei.

Ferus trase aer în piept, gândindu-se. Nu ajungea nicăieri în felul acesta. Trebuia să găsească o cale. Trebuia să aibă încredere în cineva.

Îngrijitorul se ridică în picioare, ştergându-şi praful de pe pantaloni.

— Noi eram o lume unică. Am rezistat până la ultimul bărbat, femeie şi copil. Nu şi-au putut găsi spioni sau trădători. V-am protejat pe tine şi pe toți *Cei Unsprezece*, chiar dacă au ajuns să fie cu sutele. Fiecare familie avea pe cineva care lucra pentru rezistență. Poate că… – îngrijitorul se uita fix la florile sale, nu la Ferus, şi clătină din cap – …poate că ai fost primul care s-a convertit. Dar asta nu înseamnă că trebuie să fiu civilizat cu tine.

— Nu mă aştept la politețe, spuse Ferus. Doar onestitate. Şi poate… ajutor.

— Nu am niciun ajutor să-ți ofer.

Ferus se aplecă şi îşi aşeză cu grijă mâna lângă o şopârlă mică ce stătea pe o frunză. Aceasta se târî în palma lui. De un verde strălucitor, creatura clipi la cei doi. Ferus duse şopârla până la o floare portocalie strălucitoare şi o aşeză acolo. Pielea şopârlei începu să se înroşească. Pigmentul său se schimbă până când străluci în aceeaşi culoare ca şi floarea. Transformarea fusese atât de completă încât era imposibil să mai recunoşti şopârla acum. Dispăruse lângă floare. Ferus se uită fix la îngrijitor.

— Arată ca o floare, spuse el. Dar şopârla este tot o şopârlă.

Văzu că îngrijitorul ştia ce încerca să-i spună fără cuvinte. Şopârla îşi putea schimba pielea, se putea camufla, pentru a supraviețui. La fel putea să facă şi Ferus. Dar asta nu-l făcea să facă parte din Imperiu.

— Nu ți-ai dori, spuse Ferus, să ştii ce fac ei aici?

Îngrijitorul nu spuse nimic pentru o clipă lungă. Apoi se aplecă să smulgă o buruiană.

— Ştiu că există droizi care pot să facă treaba asta, spuse el. Dar nu am încredere în ei să facă treaba cum trebuie. Droizii se pot defecta.

Ferus aprobă din cap.

— Se întâmplă tot timpul.

— Chiar şi droizii de securitate. Se pot deconecta fără motiv, timp de 15 minute la un moment dat. Îmi ia atât de mult timp să resetez sistemul. Aruncă o buruiană în coşul său. M-au pus să mă ocup de securitate aici, mai ales pentru că nu e nimic de furat. Deocamdată, mă aflu la capătul estic al fabricii. E linişte acolo jos. Eu doar monitorizez sistemul de securitate. Pe la ora trei dimineața, sunt prea obosit ca să mai fac rondul.

Îşi luă sculele.

— Trebuie să munceşti pe unde poți, în zilele astea. Eu doar îmi țin capul plecat şi nu fac scandal. Pentru nimic.

— Bună politică. Ferus aruncă o privire spre docul de încărcare în timp ce un transportor începea să aterizeze. Ei bine, mai bine aş pleca.

— Numele meu este Russell, spuse îngrijitorul. Apoi se uită la el pentru prima dată. Mă bucur să te cunosc, Ferus Olin.

* * *

Flame discuta cu Wil, Arnie, Trever, Dona şi mai mulți membri ai *Celor Unsprezece* când Roan şi Dona se întoarseră la casa conspirativă.

— Este remarcabil, le spuse Arnie când intrară. Flame are la dispoziție resurse enorme. Ideile ei despre crearea unei rețele de rezistență planetară sunt destul de detaliate.

— Pot să trec în revistă ce ți-a scăpat, dacă doreşti, îi spuse Flame lui Roan.

— Îmi pare rău, dar nu am timp. Trebuie să te rog să pleci pentru câteva minute.

Autoritatea lui Roan era absolută şi nimeni nu o puse la îndoială. Flame se ridică şi se îndreptă spre uşă, dar ezită.

— Pot să vă ajut, spuse ea. Orice ar fi, pot ajuta.

— Asta este o afacere Bellassană, spuse Roan.

— Dar ceea ce vreau să spun este că nu este vorba doar de afacerea Bellassană, spuse Flame. Îşi uni mâinile şi le ridică. Rezistența fiecărei planete ar trebui să facă parte din următoarea, şi aşa mai departe.

— Are dreptate, Roan, spuse Arnie.

— Îți apreciez filosofia, spuse Roan. Este un subiect de discuție. Dar acum am nevoie de o şedință cu uşile închise.

Flame aprobă din cap şi se strecură pe uşă.

— De ce a trebuit să faci asta, Roan? izbucni Trever. Ea ar putea să ne ajute!

Roan îi aruncă o privire care îl făcu să tacă.

— Este prea important pentru a risca, Trever. Ferus m-a contactat.

— Poate că Ferus nu ar trebui să fie cel în care să ai încredere, spuse Trever pe un ton arzător.

— A trebuit să te trimită departe, Trever, spuse Roan.

— Nu despre asta este vorba.

— A crezut că te protejează. Tu ai fost primul lucru despre care a întrebat când m-a văzut. Vocea lui Roan era blândă. Dacă încrederea ar fi uşoară, nu ar fi atât de valoroasă. Gândeşte-te la bărbatul pe care îl cunoşti şi întreabă-te dacă el ar putea să ne trădeze.

Trever nu putu să-i susțină privirea lui Roan. Își aplecă capul. Se simțea ruşinat. Era atât de multă încredere în această încăpere, încât reuşise să o simtă din nou.

Wil şi Arnie se uitară la Roan.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Wil.

— Ferus m-a contactat. Se va întâmpla în seara asta, spuse el. Are un fel de contact la fabrică care ne va ajuta.

— Bine, spuse Wil.

— Întrebarea este: cine ar trebui să meargă? Avem doar cincisprezece minute la dispoziție. Persoana de contact a lui Ferus va închide securitatea la ora trei dimineața. Am putea să deschidem uşa pentru mai mulți membri ai *Celor Unsprezece*, dar ar dura ceva timp pentru a planifica asta. Cred că o echipă de trei persoane are mai mult sens. Putem explora mai mult în felul ăsta. Vom verifica sistemul informatic şi vom căuta în biroul principal. Wil, eşti eliminat din cauza accidentării tale. Şi, Dona, nu aş vrea pe nimeni mai bun să-mi păzească spatele, dar tu nu ai experiență în astfel de lucruri. Aşadar, vrea cineva să se ofere voluntar?

Toată lumea ridică o mână. Chiar şi Dona. Roan zâmbi şi se lăsă în spate.

— Tot ce pot să spun este că mă bucur că m-am întors pe Bellassa.

— Ar trebui să vin, spuse Trever. Ştiu cum să lucrez cu Ferus. Ştiu ce gândeşte şi, credeți sau nu, pot să mă supun ordinelor.

— Vreau să merg şi eu, spuse Arnie. Eu am cea mai mare pregătire ştiințifică. Dacă suntem suficient de norocoşi să intrăm în fişierele computerizate, pot traduce orice jargon tehnic.

Arnie şi Roan se uitară la Trever.

— Să nu spuneți că sunt prea tânăr, pentru că asta mă enervează întotdeauna la culme, spuse Trever. În plus, mă pricep să intru şi să ies pe furiş din anumite locuri mai bine decât voi toți la un loc.

— Nu pot să te contrazic cu asta, spuse Roan.

— În regulă, s-a decis, spuse Wil. Roan, Arnie şi Trever. Diseară.

Capitolul 16

În hainele sale aspre de călător, Ry-Gaul arăta ca nenumărate alte ființe dezrădăcinate de Războiul Clonelor şi de preluarea Imperiului şi care căutau un loc pe care să-l numească din nou *acasă*. Dar, în timp ce mergea alături de el, Solace putu simți puterea Forței.

— Cum ai scăpat de Ordinul 66? întrebă Solace.

— Am fost într-o misiune secretă, spuse el. Doar Yoda ştia despre ea. Eram pe o lume din Inelul Exterior, sub acoperire. L-am lăsat pe Tru Veld la Templu. Lucra la un proiect de cercetare valoros.

— Templul a fost invadat, spuse Solace. Toată lumea a fost ucisă.

— Am crezut că va fi mai în siguranță la Templu, spuse Ry-Gaul închizând ochii pentru o clipă. Dacă ar fi venit cu mine, ar fi fost în viață.

— Deciziile nu sunt pentru a fi regretate, ci pentru a fi înțelese, spuse Solace.

Cuvintele familiare ale proverbului Jedi se simțiră liniştitoare în gura ei.

— Într-o zi, am auzit într-o cantină minciunile pe care le răspândea Imperiul despre Jedi, spuse el. Mi-am dat seama că toți cei pe care îi cunoşteam erau morți. Îşi privi mâinile mari şi albe. Am vrut să mă întorc imediat pe Coruscant, dar aproape că am fost prins la un punct de control în timp ce încercam să mă îndrept încoace. Un cuplu – un bărbat şi o soție – m-au salvat. M-au adus clandestin înapoi pe lumea lor şi mi-au oferit un loc unde să stau. Erau oameni de ştiință. Mi-au găsit o nouă identitate, iar eu mă pregăteam să plec din nou când au dispărut. De atunci îi tot caut.

— Ei bine, ai atras atenția Imperiului, îi spuse Solace.

— Ştiu. Dar nu m-am putut opri din căutat. Cu cât căutam mai mult, cu atât descopeream mai multe. Au dispărut şi alți savanți. Unii au plecat de bunăvoie. Alții par să fi fost forțați. Şi sunt sigur că Imperiul este în spatele dispariților.

— Îi folosesc pentru ceva, spuse Solace, uitându-se la ceilalți. Trebuie să-i spunem lui Dex despre asta.

— Şi Ferus ar trebui să afle, spuse Clive. S-ar putea să-l ajute pe Bellassa.

— Suntem aproape de *Districtul Portocaliu*, zise Solace. Vei fi în siguranță acolo.

Coborâră cu un lift o sută de niveluri până la *Districtul Portocaliu*. Apoi merseră repede prin pasaje, folosind străzile mai mici. Se apropiară de aleea lungă şi şerpuită unde se afla casa conspirativă a lui Dex.

— Hei, uite-l pe Lune, spuse Astri, un val de fericire luminându-i vocea.

Porni spre grup. Solace se încordă. Observase cum Curran şi Keets aveau grijă să îl țină în fața lor, protejându-l. În loc să vireze pe alee, o luară la sânga.

— Astri, aşteaptă, spuse Solace. Ceva nu e în regulă.

Era o regulă absolută ca oricine care bănuia că era urmărit să nu se întoarcă pe alee. Ar fi putut expune casa lui Dex. Îngrijorată acum, Solace se despărți de grup şi îşi acceleră pasul. Dar era prea târziu. Trupele de şoc izbucniră dintr-un speeder nemarcat şi eliberară în aer droizi căutători cu blastere. Focurile de blaster îl atinseră pe Curran, care căzu la pământ. Keets se întoarse, ținându-l strâns pe Lune lângă el. Solace sări spre speeder, cu sabia în mână. În spatele ei îl simțea pe Ry-Gaul

mişcându-se. Ştia că se poziționa pentru a o flanca. Dar erau prea departe şi era prea târziu. Keets fu copleşit de soldați, iar Lune fu smuls de lângă el. Băiatul nu scoase niciun sunet.

Astri fu cea care, în genunchi, strigă de suferință în timp ce Lune dispărea pe cerul aglomerat.

Capitolul 17

Ferus aştepta lângă zidul grădinii. Nu dură mult până când trei siluete se materializară din întuneric – Roan, Trever şi Arnie.

— Ți-a luat ceva timp să mă găseşti din nou, îi spuse el lui Trever.

Îl strânse de umeri pe băiat, bucuros să vadă că arăta atât de bine.

— Tu eşti cel care tot dispare.

Trever se simți mai bine, doar văzându-l din nou pe Ferus. Nu-i venea să creadă că îl bănuise. O suspiciune dusese la alta până când mintea lui fusese plină de îndoieli. Nu ştia cum începuse totul, dar se bucura că se terminase.

— Pe uşa asta, spuse Ferus, deschizând drumul.

Imediat ce intrară, Ferus îi conduse la biroul central unde îl văzuse pe Moff Tarkin. Apoi le arătă sălile de şedință şi laboratoarele cercetătorilor.

— Eu voi lua laboratoarele, spuse Arnie.

— Eu mă duc să verific computerul din hangar, spuse Trever. Înregistrările de zbor ar putea să ne spună ceva.

— Eu voi încerca în computerul principal, spuse Roan. Haide, Ferus.

Era ca pe vremuri. Ferus şi Roan lovind tastaturile în viteză, încercând să afle secrete. Cândva fuseseră calculatoarele unor corporații necinstite multisistem, iar acum erau ale unui Imperiu despre care erau siguri că sufoca viața şi inima galaxiei.

— O să tastez *Despayre* şi o să văd ce obțin, spuse Roan. După ce l-ai menționat, am făcut cercetări, dar nu am găsit prea multe lucruri. Este o planetă de pe Inelul Exterior, în sistemul Horuz, o colonie penală… E o curioasă lipsă de informații reale.

— O să mă uit în dosarele lui Tarkin, să văd dacă pot accesa ceva, spuse Ferus.

Timp de secunde lungi nu se auziră decât pocnetul tastelor şi al butoanelor.

Dintr-o dată, Roan fluieră. Ferus cunoştea acel fluierat. Roan era ocupat să-şi scoată datapadul.

— Probabil că are o ştergere de siguranță pe el, îl avertiză Ferus. Dacă încerci să descarci informații, se va şterge singur.

— Am dezactivat-o. Nu-ți aminteşti cât de bun sunt la asta? Roan zâmbi în timp ce răsfoia datele. Asta e interesant… Am o notă de la Tarkin către managerul fabricii în care îi spune să ocolească măsurile normale de protecție pentru orice muncitor. Putem face publice aceste informații şi să facem o gaură mare şi fumegândă în *suntem aici pentru binele Bellassei*.

Ferus îşi întoarse atenția la propria căutare.

— Sistem de lansare a armelor, spuse el. La asta trebuie să lucreze. Au primit comenzi pentru droizi ingineri de înaltă funcționalitate… Uau – un transport de *Loquasin* şi *Titroxinate*. Făcu o pauză. Unele dintre aceste adrese au fost transmise către ZA.

— Un prieten de-al tău?

— Există doar o singură ZA. Jenna Zan Arbor. Criminală galactică şi rivală vicioasă.

— Se pare că lucrează la arme dar şi la infrastructură. Asta e total împotriva a

ceea ce au spus.

— Cu etichete false... totul este sub acoperire.

Chiar atunci intră Arnie.

— Mai avem cam patru minute, spuse ea. Aflu nişte lucruri ciudate. Nu e vorba atât de ceea ce lucrează, cât de amploarea lucrării. Ca şi cum ar plănui să preia o întreagă planetă şi să-i refacă infrastructura sau ceva de genul ăsta...

— Uită-te la asta, spuse Ferus, înclinând ecranul de date spre ea.

Ea îl citi rapid.

— Acest lucru este similar cu unele dintre metodele pe care le-au folosit pe victimele torturii, inclusiv pe Roan, spuse ea. Total împotriva reglementărilor pe care le-a adoptat Senatul cu generații în urmă.

— Împăratul nu crede în respectarea regulamentelor, spuse Roan. El lasă Senatul să le adopte şi apoi le ignoră. Este o versiune convenabilă a democrației.

— Şi totul este pentru binele galaxiei, îți aminteşti? spuse Ferus. Ar fi bine să plecăm de aici. Timpul a expirat. Cred că avem destul. Unde este Trever?

— Întârzie, ca de obicei, spuse Roan, închizând computerul. O să ne întâlnim cu el la uşă.

Alergând acum, cu sentimentul cronometrului care ticăia, ajunseră la uşa de ieşire, dar nu era nimeni acolo. Roan scoase un sunet exasperat. Acum mai aveau mai puțin de un minut. Unde era Trever?

Capitolul 18

Trever nu aflase nimic de pe computerul din hangar. Nu era un geniu ca Roan. Învățase câteva tehnici de piratare de la Ferus, dar nu era un geniu. Aşa că făcu ceea ce îi venea natural – cotrobăise. Din experiența lui, de multe ori informațiile nu erau ascunse în calculatoare. Se aflau la următoarea cotitură pe hol sau în spatele unei uşi închise. Avea la dispoziție doar zece minute, dar putea acoperi o mulțime de teren în zece minute. Trever merse pe hol, trăgând cu ochiul prin birouri şi laboratoare, căutând ceva. Nu ştia ce anume, dar ar fi ştiut când l-ar fi găsit.

Trecu de un colț şi se opri. Acum se afla la capătul opus al complexului fabricii. Ar fi trebuit să fie pustiu. Dar simțurile îi spuneau altceva. Nu era ca şi cum ar fi auzit ceva sau ar fi văzut ceva. Dar simți ceva. Îşi scutură capul. Începuse oare prostia aia a Forței să lucreze asupra lui? Nu, nu era asta. Era vorba de instinctele sale de stradă. Avea încredere în ele la fel de mult cum Ferus-Wan avea încredere în Forța lui.

Se opri şi îşi ținu respirația, închizând ochii.

Auzi un şuierat. Ei bine, asta era ceva nou. *Darth Vader*. Exact ce-i trebuia.

Se retrase, mişcându-se în linişte. Era un dulap de echipamente în dreapta lui şi, dacă se putea strecura în el şi-şi scotea comunicatorul pentru a-i avertiza pe ceilalți, ar fi putut scăpa cu viață de aici. Doar că ei aveau comunicatorul pe silențios, pentru că se gândeau că orice comunicații ar fi putut fi interceptate într-o instalație Imperială.

Se strecură uşor în dulap şi ținu uşa puțin deschisă. Cât de norocos putea fi, să se întâlnească din nou cu Lordul-Preamărit Vader? Îl privi cum străbătea holul, fluturându-şi mâna înmănuşată peste un senzor şi intrând într-un birou.

* * *

Russell Wake încercase întotdeauna să stea departe de politică. Era norocos că locuia pe Bellassa, pentru că îi fusese uşor, cel puțin înainte de Războiul Clonelor.

Conducătorii erau aleşi, iar fluxul şi refluxul normal al scandalurilor şi al oportunităților ratate, al corupției şi al grandomaniei, era uşor de ignorat. Chiar şi atunci când începuse Războiul Clonelor, se văzuse capabil să evite să ia poziție. Nu putea să se entuziasmeze de lupta cu Separatiştii, pentru că ei luptau împotriva unui Senat care era plin de lăcomie şi corupție. Cine putea spune că se înşelau?

Apoi, Imperiul preluase controlul. Şi dintr-o dată, tot ce prețuia în viața lui fusese aruncat la gunoi. Împăratul îşi îndreptase privirea cenuşie spre Bellassa şi o considerase demnă de cucerire şi de a fi dată exemplu. Voise să instaleze un guvernator, iar Bellassanii se opuseseră. Şi odată ce această obiecție fusese înregistrată ca o opoziție solidă, Imperiul trebuise să se năpustească asupra lor.

Dar le subestimaseră opoziția. Şi, deşi încerca să nu se amestece în asta, inima lui Russell Wake fusese răscolită. Libertatea devenise mai mult decât un concept pentru el; era o realitate la fel de fermă ca turbogrebla pe care o ținea în mâini.

Lucrurile pe care contase dispăruseră. Politicienii certăreți fuseseră reduşi la tăcere. Presa, închisă. Odată ce Imperiul îşi mutase garnizoana aici şi controla

guvernul, oamenii erau închişi fără proces sau acuzaţii; frica domnea în oraş, iar cei care conduceau guvernul erau înlocuiţi dacă protestau.

Dar dacă Russell fusese mişcat să îi pese de toate acestea, nu însemna că voise vreodată să lupte împotriva lor. Membrii Rezistenţei aveau curaj fizic. Russell nu putea să arate milă când era vorba de o buruiană care îi sufoca tufa de flori argintii, dar ştia foarte bine că se va prăbuşi în faţa oricărui pericol real. Ideea de a se alătura unei mişcări de rezistenţă nu făcuse niciodată parte din planurile sale.

Până când intrase pe o uşă şi îl văzuse pe Ferus Olin.

Aşa că acum stătea aici, cu palmele pline de sudoare, şi aştepta ca Ferus şi echipa lui să facă tot ce era nevoie. Le acordase cincisprezece minute. Cu siguranţă că putea să-şi ţină nervii tari timp de cincisprezece minute.

Dacă n-ar fi fost minute atât de lungi...

Uşa de la cameră se deschise şuierând, iar el sări din scaun atât de repede încât îşi lovi genunchii de consolă. Cea mai mare frică a lui stătea în pragul uşii.

— Pari... nervos în seara asta, spuse Darth Vader.

Inima îi bătea cu putere, izbindu-se de pieptul lui atât de tare, încât cu siguranţă era audibilă. Se părea că nu-şi putea găsi respiraţia.

— Este o noapte lungă, spuse el.

Cumva, chiar dacă inima îi bătea cu putere, iar respiraţia îi lipsea şi gura îi era uscată ca o planetă deşertică, reuşi să stea în picioare, chiar în faţa consolei unde lumina indicatoare strălucea în galben, indicând o problemă cu securitatea, şi să o blocheze.

— Ai fost văzut astăzi vorbind cu Ferus Olin, spuse Darth Vader.

Se prefăcu că are privirea goală pentru o clipă.

— Oh, da.

Deci asta era, doar un interogatoriu obişnuit. Auzise că lui Vader îi plăcea să interogheze fiinţele la ore ciudate, pentru a le ţine în cumpănă. Îşi curăţă gâtul.

Nu-ţi curăţa gâtul, te face să pari vinovat.

— În grădină. Pentru câteva minute.

— Despre ce aţi discutat?

— Despre grădinărit.

Dintr-o dată, Russell simţi o constricţie ciudată în gât. Mâna îi zbură în sus pentru a-şi desface tunica.

— Nu e vorba de hainele tale, spuse Darth Vader.

Constricţia crescu. Acum horcăia fără răsuflare. Nu era ca şi cum viaţa îi trecea prin faţa ochilor. Nu era ca şi cum şi-ar fi amintit totul de la naştere până în acest moment. Se gândi la soţia lui, se gândi la fiica lui, se gândi la curajul pe care credea că nu-l are şi, deodată, era acolo, în mâinile lui. Curaj, sfidare şi mândrie.

— Nu am nimic... de spus...

Privi în vizorul negru, auzind sunetul precipitat al respiraţiei lui Vader. Apoi simţi un gol, ca şi cum creatura care îi sugruma viaţa cu atâta dezinvoltură nu ar fi avut niciun fel de sentimente în legătură cu asta. Îşi închise ochii pentru a putea bloca acel gol nemilos. În schimb, îşi imagină lucruri plăcute. Grădina lui. Soţia lui. Fiica lui. Călătorea grăbit printr-un tunel negru. Scânteile îi ieşeau din degetele şi din călcâie. Acum nu mai avea dureri. Îşi dorea doar... îşi dorea ca cineva să ştie asta.

Îşi găsise curajul în cele din urmă.

* * *

Ferus văzu imediat că hangarul era gol. O luă mai departe pe hol. Era aproape de secțiunea de nord-est când îl văzu pe Trever alergând cu toată viteza spre el, cu părul picurând de sudoare.

— Vader, oftă el.

— Unde?

Trever arătă cu bărbia.

— S-a dus la un birou şi a pus întrebări despre tine... unui bătrânel...

— Russell.

Ferus începu să plece, dar Trever îl chemă înapoi.

— E prea târziu. Ferus se întoarse. Fața lui Trever era cenuşie. L-a interogat, dar Russell nu a spus nimic... aşa că... Trever trase aer în piept. Am văzut. Am văzut totul, Ferus!

Ferus văzu că băiatul era aproape să-şi piardă controlul. Văzuse atât de multe lucruri, dar încă nu văzuse asta – distrugerea întâmplătoare a unei ființe vii, față în față, fără alt motiv decât acela de a extrage o informație. Ferus îl luă pe Trever şi îl grăbi spre laborator. Îl duse într-o cameră mică plină de echipamente.

— Rămâi aici. Nu te mişca. O să te iau când va fi sigur. Şi ia asta. Ferus îi înmână lui Trever cipul informațional din datapadul lui Roan. Ascunde-l.

— Dar ce...

— Wil trebuie să îl vadă. Dacă nu mă întorc, du-te la hangar chiar înainte de ivirea zorilor. Vor fi transportoare care vor intra şi vor ieşi. Încearcă să te strecori la bord – eşti bun la asta. Ar trebui să mă pot întoarce să te iau.

— Dar ce vei...

— Trever, nu mai e timp. Unul dintre noi trebuie să scape. S-ar putea să trebuiască să fii tu. Doar un singur lucru îți spun – stai departe de Vader!

Ferus plecă. Trebuia să se asigure cel puțin de siguranța lui Trever. Era prea târziu pentru Russell.

Fugi înapoi pe unde venise, gândindu-se repede. Nu se putea lupta cu Vader; nu avea îndemânarea necesară. Ar fi făcut-o, dacă ar fi fost o ultimă soluție. Dar cea mai bună strategie a lui acum ar fi fost să blufeze. Trebuia să-şi amintească faptul că, din câte ştia Vader, el era loial Imperiului.

O luă la fugă pe ultimul coridor, întorcându-se spre uşa unde aşteptau Roan şi Arnie. Alunecă până se opri. Darth Vader stătea între el şi prietenii săi.

Vader nu se întoarse.

— Ah, ni s-a alăturat Olin. Poate că ne poți explica ce caută hoții ăştia aici.

— Împăratul mi-a cerut să supraveghez securitatea aici, zise Ferus, improvizând.

Vader nu va putea verifica decât mai târziu. Iar mai târziu, Ferus s-ar fi întors în anonimat sau ar fi plecat în afara planetei. Dacă va funcționa.

— Îi pot lua în custodie, spuse el.

Vader se întoarse pe jumătate.

— Crezi că nu îl recunosc pe Roan Lands? Crezi că aş fi atât de prost încât să te las să-l iei cu tine?

— Este un fost asociat, da, dar...

Se întâmplă înainte ca el să poată scoate un alt cuvânt. Mai repede decât o clipită. Mai repede decât văzuse pe cineva să fie capabil să se mişte, în afară de Yoda.

Sabia de lumină nu fusese acolo, apoi apăru şi deveni o ceaţă. Vader se mişcă fără să pară că o face, iar sabia îl străpunse pe Roan, direct în piept. Direct în inimă.

Roan căzu în genunchi. La început, durerea îi umbri privirea, dar nu tresări, ci doar îl privi pe Ferus. Îl privi lung şi intens şi asta îi spuse mai multe lucruri în decurs de o secundă. *Nu te da de gol pentru mine*.

Arnie strigă şi îngenunche pentru a-l susţine pe Roan. Ferus alergă înainte şi îl prinse când căzu. Nu-i păsa de acoperirea lui, nu-i păsa nici măcar de avertismentul lui Roan, ştia doar durerea enormă pe care o simţea.

Roan întinse mâna spre antebraţul lui Ferus, dar degetele îi alunecară. Ferus luă mâna lui Roan şi o puse pe braţul lui. Apoi îşi puse mâna pe celălalt braţ al lui Roan, în salutul lor privat, în despărţirea lor privată. Strânse braţul lui Roan, dorindu-şi să poată să-i transmită puterea sa.

Văzuse destulă moarte ca să ştie că era prea târziu.

— Adio, frate, şopti el.

Simţi cum spiritul lui Roan se ridică, îl simţi că zboară. Şi rămase singur. Atât de singur încât nu mai avu niciun gând, doar o furie atât de neagră încât ştergea tot restul.

Se aruncă spre Darth Vader, cu sabia de lumină în mână.

Capitolul 19

Sabia lovi în gol. Crezuse că va avea cel puțin elementul surpriză, dar Vader se aşteptase la atac. Şi-l dorise. Îl provocase. Îl omorâse pe Roan ca să-l provoace pe Ferus. Nu exista altă explicație, iar asta servi la alimentarea furiei lui Ferus.

Pentru asta a murit Roan?

Ferus o auzi pe Arnie strigând, dar nu se putea concentra la nimic altceva decât la propria nevoie de a-şi înfige sabia adânc în Vader. Se învârti şi atacă din nou, dar Vader dispăru iar, mişcându-se cu o viteză şi o lejeritate surprinzătoare, având în vedere armura sa corporală. Ferus simți cum partea întunecată a Forței umplea aerul, sufocându-l. Şi deodată, corpul său fu smuls în față, iar el rămase suspendat în aer ca o marionetă, uitându-se în jos la casca lui Vader.

— Sunt plictisit, spuse Darth Vader şi îşi plasă sabia strălucitoare pe gâtul lui Ferus.

Ferus aşteptă să fie ucis. Privi casca aceea şi simți ceva... personal. O ură adâncă într-o inimă neagră, o ură atât de mare încât nu era îndreptată atât de mult spre Ferus, ci spre ceea ce reprezenta el. *Care este sursa urii sale?*

Trupele de şoc umplură brusc holul, cu puştile blaster ținute în modul de atac. Ferus simți cum Forța slăbeşte şi se prăbuşi pe podea.

— Luați-l. Şi pe ea. Şi luați-l şi pe ăla.

Ordinul lui Vader fu scurt.

— Şi arma, domnule?

Vader se întoarse şi se uită la mânerul sabiei, aflat încă în mâna lui Ferus.

— Poate să o păstreze. Ca un memento al eşecului său.

Se întoarse, merse pe hol şi dispăru.

Trupele de şoc îl târâră pe Roan ca pe un sac de cereale. Ferus simți cum îl ridicau, obligându-l să meargă alături de Arnie. Din nou la închisoare.

Spre execuție, cu siguranță. Dar nu-i mai păsa.

Capitolul 20

Trever nu spusese cu strictețe adevărul la întâlnirea cu *Cei Unsprezece*. Nu se pricepea prea bine să se supună ordinelor. Niciodată nu fusese în stare să stea locului doar pentru că cineva îi cerea asta. Nici măcar Ferus nu-l putea obliga să o facă.

Aşa că privise de după colț şi văzuse totul. Văzu şocul provocat de acțiunea lui Vader. Îl văzu pe Roan prăbuşindu-se în genunchi. Îl văzu pe Ferus atacând şi se aşteptase ca Ferus să moară.

Nu se putea opri din tremurat. Credea că văzuse totul. Credea că poate face față la orice. Dar simțea că mintea i se rupe după ceea ce văzuse această noapte.

O femeie înaltă şi zveltă, îmbrăcată într-o tunică de un roşu închis care îi ajungea până la genunchi, îl găsi în laborator. Când deschise uşa, un fascicul de lumină îi lovi fața. Se întoarse, dar nu se mişcă. Nu se mai putea imagina fugind.

Ea îngenunche în fața lui.

— Hei, bună ziua.

El îşi puse fața pe genunchi.

— Securitatea este peste tot prin clădire, murmură ea. Am auzit că a avut loc o spargere. Au fost luați nişte prizonieri. O să te ajut.

El îşi ridică privirea.

— Sunt la fel de prizonier ca şi tine, spuse ea. Dar voi încerca să te scot de aici.

— Ar trebui să mă duc în hangar, spuse el. Înainte de răsărit.

— Pot să te duc. Am autorizație. Poți să mergi?

Bineînțeles că putea să meargă. Dar când se ridică în picioare, tremura. Mâna ei era rece în timp ce îşi încolăcea degetele în jurul degetelor lui. Îi strânse uşor mâna. Acea atingere fu cea care îl aduse înapoi. Se simțise atât de singur. Avea nevoie să se conecteze la ceva, chiar dacă era doar o atingere din partea unui străin. Ea dădu din cap în mod liniştitor şi rulă spre el un cărucior pe care se afla o canistră mare.

— Poți să încapi?

Se strecură înăuntru. Îşi trase genunchii în sus şi se strânse într-o minge. Pereții din duroțel ai cutiei erau reci. Ea glisă capacul, lăsând o crăpătură pentru ca el să poată respira.

— Plecăm.

Porni motorul repulsor, iar Trever simți zumzetul prin fundul cutiei. Se simți pe sine mişcându-se, simți fiecare cotitură a holului. Apoi ceva se schimbă – lumina, zgomotul – şi ştiu că se afla în hangar.

— Las asta pentru eliminare, spuse femeia. Clasa D, toxic, deci nu trebuie deschis.

— Afirmativ, spuse vocea tăioasă şi mecanică a unui soldat din trupele de şoc.

Şi apoi capacul fu glisat înapoi, iar el privi în nişte ochi negri şi frumoşi.

— Cutia va fi încărcată pe o sanie antigrav şi va fi dusă înapoi la batalion. Se face cu ajutorul droizilor, aşa că aşteaptă până când sunt ocupați să negocieze traficul aerian. Asigură-te că te dai jos înainte să ajungă la garnizoană. Mult noroc, oricine ai fi.

— Aşteaptă. Ridică mâna pentru a opri capacul să alunece înapoi. Ați plănuit deja asta. A fost calea dumneavoastră de scăpare.

Ea îşi muşcă buza.

— Da.

— Dar odată ce o voi face, nu veți mai putea repeta procedeul.

Ea îi întâlni privirea pentru o clipă lungă, iar el văzu că ea renunța la ceva care o ținea în viață, care îi dădea un motiv de speranță. Dacă lucrurile deveneau prea rele, ar fi putut întotdeauna să scape. Acum nu mai avea nicio speranță.

— Pleacă, spuse ea şi închise capacul.

El îşi sprijini obrazul de metalul rece. Nu simți nicio teamă. Era pregătit pentru orice ar fi urmat. Era atât de obosit să tot fugă.

Curând fu ridicat şi izbit din nou. Apoi simți cum se mişca sania antigrav.

Aşteptă până când auzi sunetele traficului aerian intens, ale pietonilor, ale oraşului Ussa care prindea viață. Chiar şi fără să poată vedea, reuşi să urmărească progresul lor prin oraş doar ascultând sunetele familiare. Aşteptă până când fu sigur că se aflau în centrul oraşului, în cel mai populat cartier din Bluestone, apoi deschise uşor capacul. Droizii erau simpli droizi de serviciu, dar aveau blastere încorporate. Acum erau ocupați să monitorizeze traficul aerian şi să controleze sania. Ieşi din cutie. Un pilot de speeder care trecea pe lângă el îl observă, dar aici era Bellassa, unde fiecare cetățean îşi ținea gura închisă, aşa că îşi întoarse privirea.

Ghemuit în spatele canistrei, Trever aşteptă următoarea oprire în trafic. Apoi sări de pe sanie. Era la aproximativ opt metri de sol şi se lovi puternic, simțind şocul în genunchi. Dar se rostogoli şi se ridică repede, pierzându-se în mulțimea în creştere. Sunetele oraşului îi erau familiare şi îl linişteau. Se îndreptă spre casa conspirativă. Pe măsură ce se apropia, paşii lui se târau. Nu voia să le dea vestea. Nu voia să o spună cu voce tare.

Wil deschise uşa. Îl apucă pe Trever de coate şi îl trase înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? Unde e Arnie?

— Capturată.

Wil se lăsă să se sprijine pe perete.

— Am stat treaz toată noaptea… aşteptând. Roan?

— Şi Ferus a fost capturat. Vader a fost acolo.

Încet, Wil se îndreptă de spate.

— Roan?

— Mort.

Trever simți cum i se strâmbă gura.

Auzi un geamăt, iar Dona intră, cu mâinile la gură.

Wil, care era întotdeauna atât de puternic, îl şocă pe Trever lăsându-se pur şi simplu pe podeaua holului şi punându-şi capul în mâini. Wil fusese întotdeauna atât de dur şi de distant. Era o figură legendară în Ussa, unul dintre membrii fondatori ai *Celor Unsprezece*. Trever nu ştiuse niciodată că putea fi învins astfel. Asta se adăugă la propria lui teamă şi începu să tremure din nou.

Dona îşi puse mâna puternică pe umărul lui.

— Haide.

El o urmă în casă. Îl împinse pe o canapea de dormit şi îl acoperi cu două pături.

— Trebuie să te încălzeşti.

Trever îşi dădu seama cât de frig îi era. Ea dispăru şi se întoarse cu o cană de

ceai fierbinte.

— Bea asta.

— Nu pot.

Apoi apăru Wil. Traversă camera şi se ghemui lângă el.

— Se întâmplă uneori după o bătălie. Tremuratul... Vei fi bine.

Trever îşi ascunse faţa de Wil.

— Mi s-a întâmplat şi mie, spuse Wil. De mai multe ori. Aşa că nu te ruşina.

Wil dispăru din nou. Trever bău ceaiul, fără să-i simtă gustul, simţind doar căldura care i se răspândea prin oase.

Păru să treacă mult timp până când reapăru Wil.

— Este pe HoloNet acum. Se laudă cu asta.

Wil arăta de parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani în ultima jumătate de oră.

— L-am văzut pe Roan murind, spuse Trever. Vader a acţionat atât de repede. Nimeni nu se aştepta la asta. Roan nici măcar nu avea blaster în mână...

Văzu agonia oglindită în ochii lui Wil.

Roan îi dăduse rulouri la micul dejun şi sfaturi când avea nevoie de ele. Îl lăsase să doarmă în birou când era frig şi se uitase în altă parte dacă Trever fura câteva credite în timp ce ieşea pe uşă. Şi apoi, când Trever nu mai era un hoţ mărunt, ci un coleg de rezistenţă, nu îl făcuse niciodată să se simtă mai prejos decât oricine altcineva. Îl acceptase. Împreună cu Ferus, el era persoana cea mai apropiată de a fi numită familie pe care Trever o cunoscuse de când murise propria lui familie, până la ultimul dintre ei. Mama. Tatăl. Fratele. Acum Roan.

Băgă mâna în tunică, până la buzunarul care se afla lângă pielea lui, scoase cipul şi i-l înmână lui Wil.

— Este ceva pe el. Ceva ce au reuşit să descopere.

Wil îl luă.

— Cel puţin avem asta.

Trever îşi ridică privirea. Simţea ceva încleştat în el, ceva necunoscut, şi îşi dădu seama că era frica care pătrunsese în el şi care s-ar fi putut să nu mai plece niciodată.

— Wil, şopti el, pentru prima dată... cred că am putea pierde.

Mâna lui Wil se strânse pe el.

— Nu vom pierde. Dar trebuie să te scot de pe planetă.

Trever se îndreptă.

— Nu!

— Am luat legătura cu Flame. Veţi merge amândoi pe Coruscant.

— Vreau să ajut aici!

— Nu poţi, Trever. E doar o chestiune de timp până când vor începe să te caute şi pe tine. Au urmărit vehiculul pe care tu, Arnie şi Roan l-aţi luat spre fabrică şi ştiu că ai făcut parte din grup. A fost o cameră de securitate ascunsă la un punct de control. Flame s-a oferit să te scoată de pe planetă, iar Dexter Jettster a fost de acord să vă permită să intraţi amândoi în casa lui conspirativă de pe Coruscant. Aveţi prieteni acolo care vă aşteaptă.

Trever se uită de la Wil la Dona. Ceea ce nu spuneau, dar ceea ce ştia şi el, era că, dacă insista să rămână, îi punea pe toţi în pericol. Trebuia să-şi găsească curajul nu să rămână, ci să plece. Rareori se gândea dacă era sau nu curajos. Sărise de la o situaţie la alta şi se ţinuse tare mai mult din încăpăţânare decât din orice altceva. Curajul nu trăia în el, aşa cum trăise în Roan. Trever ştia acum că nu fusese niciodată

curajos înainte, ci doar ignorant. În ciuda bătăliilor pe care le văzuse, a lucrurilor la care fusese martor, nu-şi dăduse niciodată seama cu adevărat cu ce se confrunta până noaptea trecută. Nu-şi putea găsi curajul. Trebuia doar să-şi accepte frica. Şi să meargă mai departe.

Aprobă din cap că este de acord. În sinea lui, îşi luă *primul* rămas bun de la Roan. Ştia că renunțarea la Roan se va face pe gradual, câte puțin. Dar nu-şi luă rămas bun de la Ferus. Îl va revedea. Dacă ar fi renunțat la acea speranță, ar fi renunțat la prea multe.

* * *

În timpul zborului spre Coruscant, Flame îl lăsă în pace, permițându-i o linişte confortabilă care dădu timp să doarmă, să încerce să mănânce şi să se adune pentru orice ar fi urmat. Dex le aranjase un loc de aterizare, iar ea ascunse nava într-un hangar care adăpostea multe vehicule ponosite şi, fără îndoială, neînregistrate.

— Coruscantul găseşte modalități de a ocoli Imperiul, spuse Trever, uitându-se în jur.

— Este inevitabil, spuse Flame. Nici măcar un guvern puternic nu poate patrula fiecare centimetru de spațiu. Se întoarse spre el. Noi găsim locurile în care ei nu pot ajunge şi ne ascundem acolo.

Trever se gândi la baza de pe asteroid. Un firicel mic de speranță, la fel de fantomatic ca fumul, se răsuci prin el. Ieşi din navă şi merse în urma lui Flame în timp ce ea se îndrepta spre turbolift. Apoi coborâră în *Districtul Portocaliu*. Trever îşi amintea drumul. Nu uita niciodată un traseu. El deschidea drumul acum, pe străzile întortocheate, de culoarea chihlimbarului, până la aleea plină de curbe şi fundături care ducea la casa conspirativă a lui Dex.

Când intrară, era haos. Astri stătea în picioare, străduindu-se să îl ocolească pe Oryon, care bloca uşa cu corpul lui mare. Keets stătea pe trepte, cu capul în mâini. Curran, cu umărul bandajat, se sprijinea de perete. Iar Dex, într-un scaun cu repulsor, plutea prin apropiere, cu cele patru mâini gesticulând, o pereche încleştată, cealaltă fluturând.

— Astri, te putem ajuta dacă ne laşi, spunea Dex. Avem nevoie de un plan.

— Îl pot face singură. Pierdem timpul! Astri bătu din picior. Cu fiecare secundă în care mă reții, ei mi-l iau! Ar putea fi în afara planetei în orice moment, ar putea fi oriunde!

— Ce s-a întâmplat cu Lune? întrebă Trever, uimit.

Nimeni nu îi răspunse.

— Dar ştim unde este. Vocea lui Curran era moale. Asta încercăm să îți spunem.

— Unde este?

Astri se întoarse pentru a-l înfrunta.

— Avem nevoie de un plan, repetă Oryon. Nu poți să te duci acolo şi…

— Unde este? țipă Astri.

— A fost dus la Academia Navală Imperială, spuse Dex. A fost înscris.

— Bog, spuse Astri cu amărăciune. Ştiam că el era în spatele acestei acțiuni; doar că nu credeam că ar putea avea inteligența de a reuşi.

— Nu avea nevoie de inteligență, avea nevoie de resurse, spuse Clive. Le are acum. Sano Sauro se ocupă de academie. Este o retrogradare pentru el, dar Bog şi

Sauro sunt aliați de mult timp, după cum ştiți.

— Nu poți să te duci acolo de una singură, spuse Dex. Este un sistem de înaltă securitate în jurul ei. Nici măcar părinții nu pot intra dacă nu au autorizație. Iar tu nu vei avea autorizație.

— Deci, care este marele tău plan? întrebă Astri, cu o provocare în voce.

Bărbia i se ridică, iar ochii îi străluciră de sfidare. Trever putu vedea că nu avea încredere în nimeni altcineva să meargă după Lune în afară de ea însăşi.

Ceilalți schimbară priviri între ei.

— Ei bine, încă nu avem unul, recunoscu Oryon. Abia acum câteva minute am descoperit unde se află.

— Astri, draga mea, trebuie să ai încredere în noi, spuse Clive. Aşa cum suntem. Priveşte în jur. Avem o mulțime de abilități aici. O să ne dăm seama. Îl vom aduce înapoi. Cu toții.

Vocea lui Keets era răguşită.

— Este o promisiune. Voi muri încercând, dar îl voi aduce înapoi la tine.

— Nu am nevoie de promisiuni. Am nevoie să plec. Trebuie să mă duc după el. Ochii lui Astri se umplură de lacrimi. Crezi că este atât de puternic, şi este. Dar este doar un băiat. Încă îi poate fi frică. Trebuie să încerc, voi spune că sunt mama lui, voi cere...

— Exact asta vrea Bog să faci, spuse ferm Oryon. Dacă te prezinți, vei fi arestată în timpul cât îți ia să urci rampa.

Trupul lui Astri se prăbuşi brusc în sine şi se frânse în două, ghemuindu-se lângă podea, cu fruntea sprijinită de mâinile încleştate.

Toată lumea începu să vorbească deodată, despre locația academiei, despre securitatea probabilă, despre locul de unde se putea procura un vehicul de fugă, dacă serviciile de livrare ar fi fost vulnerabile la infiltrare.

Trever făcu un pas în față.

— Am un plan, spuse el. Toată lumea se opri din vorbit, uitându-se la el. Mă voi înrola, spuse el.

Capitolul 21

Iar şi iar, Ferus retrăia momentul în care sabia trecuse prin corpul lui Roan. Simțea şocul, iar şi iar. Se întrebă din nou dacă ar fi putut să se mişte, dacă ar fi putut să o prevadă, dacă nu ar fi fost atât de prost, atât de lent, atât de convins că Darth Vader va urma procedura, în loc să lovească un om care nu avea nicio armă.

Se afla într-o celulă, singur. Stătea întins pe podeaua dură de ferrocretă, cu obrazul sprijinit de ea. Ştia de ce îl lăsase Vader să-şi păstreze sabia. Fusese o provocare. Vader ştia că îl va tortura pe Ferus să simtă greutatea ei familiară la centură, să-şi pună degetele pe mânerul ei şi să ştie că antrenamentul său nu însemnase nimic. Sabia îi era inutilă. Vader avea dreptate.

Undeva deasupra lui era cerul şi spațiul şi nenumărate stele, iar el era doar o particulă în galaxie şi era singur. Roan dispăruse. Prietenia lor fusese plină de despărțiri, dar întotdeauna se regăsiseră. Avuseseră încredere unul în celălalt şi îşi păziseră spatele unul altuia, iar într-un moment de eroare de calcul, criminal de stupidă, îşi subestimase adversarul şi, din această cauză, Roan era mort. Din cauza lui. Viața va continua în jurul lui, dar el nu va mai fi la fel. Acum, întoarse o altă față către galaxie. Durerea îl schimbase pentru totdeauna. Simțea asta la fel de clar precum simțea ferrocreta pe obrazul său. Moartea lui Roan introdusese frica în viața lui. Puterile lui erau atât de mici în comparație cu ceea ce avea de înfruntat. Voința îl ajutase să treacă peste. Acum îşi dădea seama că, în cele mai secrete colțuri ale inimii sale, păstrase o singură speranță. Că într-o zi totul se va sfârşi şi că se va putea întoarce la viața lui cu Roan. Nu ştiuse ce înseamnă familia când fusese cu Jedii, dar acum ştia, iar pierderea ei era imposibil de suportat.

Ceea ce dovedea că nu era un Jedi. Ataşamentul nu ar trebui să fie motivul pentru care continua. Dacă nu era Jedi, atunci ce era? Şi ce mai conta? Pentru că în curând va fi mort. Cât de curios era să simtă că nu îl supăra asta.

Dar înainte să-l ucidă, avea să revadă moartea lui Roan, iar şi iar. Sabia se mişcase atât de repede, de parcă ar fi sărit din mâna lui Vader. Lovitura mortală fusese asigurată şi condusă de Forță, de partea întunecată care îl înconjura pe Vader şi pulsa constant din el. Nu fusese decât o pată.

Ferus se ridică brusc în picioare. Auzise un glas vorbind la fel de clar ca şi cum ar fi fost rostit cu voce tare. *Descompune-o, Ferus*. Obi-Wan? Asta ar fi spus, în felul acela rece care putea fi atât de enervant. *Descompune mişcarea; nu o vedea ca pe o ceață. Eşti Jedi – da, eşti! – aşa că fii Jedi.*

Nu se simțea ca un Jedi. Dar se supuse acelei voci şi încercă să o descompună. Închise ochii şi chemă amintirea. De data asta se strădui să lase sentimentele în urmă. Trebuia să o vadă clar. Acum îl vedea pe Darth Vader mişcându-se. Văzu buclele pelerinei sale. Felul în care îşi rotea corpul, poziția picioarelor, felul în care îşi mişca brațul. Folosise o mişcare clasică pentru Jedi, rotindu-şi sabia la 360 de grade, dar rotația fusese atât de rapidă încât nu reuşise să o urmărească. *Descompune-o*. Forma IV. Apoi Forma VII, cea mai avansată formă Jedi. Agresivă, cu un control impecabil.

O răceală îi cuprinse inima. Mişcări Jedi. Mişcarea fusese făcută cu o grație şi o

finețe care o făcea să nu facă parte dintr-un exercițiu, ci din corpul lui Vader. Îi dăduse un aer individual care o făcea să-i aparțină. Era ceva familiar în legătură cu forma aceea. O agresivitate, o încredere... Stârnise o amintire pe care nu o putea atinge. Dar cine putea fi? Dacă ar putea şti câți ani avea Vader... Făcuse parte din Consiliu? O astfel de expertiză sugera acest lucru. *Îl cunosc. Ştiu cum se mişcă.*

Dar toți cei cu care studiase erau morți. Nu putea spune cu certitudine că fiecare Jedi pe care îl întâlnise era mort, dar ştia soarta tuturor Padawanilor. Trebuia să fi fost un instructor, sau poate un Maestru Jedi care fusese plecat pentru perioade lungi de timp, atât de lungi încât pierduse legătura cu Templul Jedi, iar Palpatine exploatase acest lucru... Cum a putut fi transformat un Jedi? Nu părea posibil, pentru niciun Jedi pe care îl cunoscuse personal.

Uşa celulei se deschise şuierând. Împăratul Palpatine însuşi stătea în uşă, flancat de Gărzile Roşii.

Ferus se ridică în picioare.

Palpatine intră înăuntru, cu mâinile ascunse în faldurile robei sale. Gărzile rămaseră afară în timp ce uşa se închise şuierând.

— Mă gândesc la soarta ta, spuse Palpatine.

Ferus nu reacționă. Aşteptă capcana.

— A fost un incident regretabil. Se pare că ai observat breşa de securitate – deşi ai mințit în legătură cu faptul că ți-am cerut să monitorizezi securitatea. Poate că putem accepta faptul că ai fost zelos în dorința ta de a mă impresiona – şi, din păcate, cei care au pătruns înăuntru îți erau cunoscuți. Fireşte, Lordul Vader crede că ai făcut parte din misiune şi trebuie să spun că, într-un concurs între cuvântul lui şi al tău, el va câştiga.

Ferus se întrebă unde voia să ajungă Palpatine.

— Iar faptul că l-ai atacat pe Lordul Vader este, desigur, un motiv de execuție în sine.

Palpatine se apropie cu câțiva paşi. Ferus îşi dori să nu o fi făcut. Aerul din jurul lui era atât de viciat.

— Îți mărturisesc faptul că, în ultima vreme, simt că Lordul Vader şi-a depăşit autoritatea. Uciderea lui Roan Lands, de exemplu. Foarte rău. Ne aflăm în mijlocul unei operațiuni delicate aici, pe Bellassa. Vrem sprijinul oamenilor. Sprijinul pentru Rezistență a slăbit, iar acum va fi din nou inflamat. Foarte nefericit. Sarcina mea este să asigur stabilitatea în galaxie. Asta înseamnă că am voie să încalc regulile. Regulile, de exemplu, despre pedeapsa pentru atacarea unui înalt ofițer Imperial.

Ferus încă nu vorbea. Avea să lase lucrurile să se desfăşoare. Nu-l interesa ce avea să spună Palpatine. Nu mai juca acest joc.

— Dacă aş avea pe cineva în care să am cu adevărat încredere, spuse Palpatine. Cineva care să-mi înțeleagă scopurile. Dacă l-aş găsi pe acel cineva, darurile pe care i le-aş putea oferi ar fi... imense.

Ferus îşi întoarse privirea. Îşi dori ca Palpatine să nu mai vorbească.

— Puterea asupra vieții şi a morții, spuse Palpatine.

Ferus nu se întoarse, dar simți cum i se ridică părul de pe ceafă.

— Ah, văd că, în sfârşit, am toată atenția ta. Te pot învăța lucruri care te vor face mai puternic decât Vader. Va dura ceva timp. Dar numai timp.

Mai puternic decât Vader. Era posibil?

— Da, este posibil, spuse Palpatine. Pentru că eu l-am creat, nu-i aşa?

Mai făcu un pas mic spre Ferus. De data asta, Ferus nu se mai retrase.

— Ai potențialul de a fi cel mai mare Jedi cunoscut vreodată, şuieră Palpatine. Ai toate materiile prime. Îți lipseşte doar pregătirea. Vei fi capabil să foloseşti Forța în moduri la care nici nu ai visat vreodată.

Palpatine făcu o pauză, lăsându-şi cuvintele să atârne în aer.

— Este prea mult pentru a înțelege, nu-i aşa? Să o luăm pas cu pas, atunci. Mai întâi, voi pune Inchizitorii la dispoziția ta. Senatorul Sano Sauro are un plan pentru a aduna adepții Forței. Lordul Vader nu este interesat de acest lucru, dar are posibilități. Dar tu ai putea prelua căutarea adepților Forței. Cu ajutorul Inchizitorilor. Sauro nu ajunge nicăieri pentru că nu înțelege Forța. Este nevoie de un adept al Forței pentru a găsi unul.

Ar fi putut face asta. Ar fi putut aduna adepți ai Forței şi, în loc să-i predea, i-ar putea duce pe asteroid. Şi în tot acest timp ar deveni tot mai puternic. Până când îl va putea provoca pe Vader însuşi. De data asta nu se va trezi atârnând în aer ca un lucru inutil, fără oase, la mila lui Vader. De data asta el va fi cel care îl va surprinde pe Vader. Vader va fi cel neajutorat. Iar Roan va fi răzbunat.

Vader îl făcuse un om distrus, dar putea fi asamblat la loc.

Întâlni pentru prima dată privirea lui Palpatine, privind în gropile întunecate ale ochilor lui.

— Sunt gata să învăț, spuse el.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul

lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic

şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului

Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.